

ANTOLOGIA IDC 2015

Culegere de lucrări reprezentative,
premiate la Concursul de debut literar
„INCUBATORUL DE CONDEIE”
Ediția a VI-a. 2015

Concursul „Incubatorul de condeie” se desfășoară în mediul online,
este un proiect cultural anual, independent și 100% privat.

Concursul IDC se adresează scriitorilor aspiranți.

AdLittera este divizia CSR a agenției d'Avid Boutique, din 2010.
„AdLittera”, „AdLittera Project”, „AdLittera PRO-CSR”, „Incubatorul
de condeie” și „IDC” sunt mărci ale agenției d'Avid Boutique.

Copyright © 2015 AdLittera PRO-CSR. Toate drepturile rezervate.

Poezie

Mihaela Pascu
(n. 1987, Buzău)

aşa au ajuns duminicile noastre să fie

dimineaţa dresez un melc pe pervaz

îl învăţ să mă ducă înainte şi înapoi

cât mai încet

coborâm amândoi pe perete până pe podea şi de acolo iar la locul
de pornire

la prânz suntem în dreptul soarelui

la apus am ajuns din nou pe podea

nu ne grăbim şi lectiile se reiau în fiecare zi

eu dresez melcul iar melcul mă învaţă pe mine

să trăiesc m a i î n c e t

în zilele înnorate stăm amândoi și privim stropii mari

nu știu dacă înțelege ce îi spun dar îi vorbesc fără oprire

uneori pleacă dacă nu sunt atentă

însă îl prind din urmă și coborâm amândoi spre podea

Miraculos

Fă ordine

și tu începeai să faci ordine

în mintea ta în casa ta în apartamentul tău în patul tău în agenda de telefon

Fă curat

și începeai să ștergi praful de pe masă de pe bibliotecă de pe rafuri de pe mașina de spălat

Fă liniște

și nu mai rosteai niciun cuvânt făceai curat fără să spui nimic
ștergeai praful și nu se auzea nici musca

Potolește-te

și te aşezai pe marginea patului cu mâinile pe genunchi și
așteptai să se întâmple ceva miraculos

Fă rost de o idee nouă

și atunci ștergeai din nou praful în liniște așteptând să se întâmple miracole în casa ta în apartamentul tău

se vor petrece cu un minut mai târziu

nu, domnule, nu am uitat nimic

am trecut totul în calendar

am notat ora la care mi-a zâmbit

am notat secunda în care mi-a răspuns

minutul în care nu a știut dacă să mai rămână

nu, domnule, eu nu uit nimic

țin minte și acum ziua și luna și anul

țin minte începutul care a fost întotdeauna un nou sfârșit

pe care l-am retrăit

l-am învățat

l-am rememorat

iar acum îți pot spune, domnule, totul pe de rost

sunt ca un ceas mecanic pe care e obligatoriu să-l întorci

o oră dacă uiți de mine, sigur, nu se întâmplă nimic
însă amintirile mele toate vor avea o oră întârziere
se vor petrece cu un minut mai târziu
vor avea loc cu o secundă în urmă
și cine, domnule, își va asuma toate acestea
când voi fi scos în fața mulțimii
ca să spun tot ce știu și tot ce am ținut minte în toți acești ani

Un etaj două

de la mine de la etajul doi poți zări și acum

cum se ceartă oamenii

ea îmi povestește uneori cum i se ceartă vecinii

eu nu îi mai aud decât atunci când plouă

sau

poate că pe ploaie nu mai ai motive de ceartă

sau

dormi amintindu-ți de iubire de îmbrățișări calde

sau

nici tu nu vrei să plângi odată cu ploaia

sau

nici nu știu de ce nu mi se mai ceartă vecinii pe ploaie

toată viața ai vrut să descrii urma unei umbre pe trotuar
la douăsprezece fix nu la orice oră fiindcă ea aștepta acolo
în fiecare zi la douăsprezece fix și umbrele te așteptau dimineața
la prânz neclintite peste ea și ea nemîscată alături de umbre
toată viața ai vrut să uiți orice dar niciodată umbrele
de ele s-au prins toate secundele din orele în care
nemîscată aștepta ca umbrele să o acopere
sub răcoarea lor simțea că o să vii
veneai să dădeai umbrele la o parte
și joaca reîncepea

Exit

nu uita că tu nu-ți poți acoperi fața

mâinile tale îmi țin respirația

și plâng iar tu nu o iezi la dreapta

trecem de casa ta

trecem de zâmbetele necunoscute din stradă

rânjete luminoase, buze fosforescente

orașul ăsta îmi joacă o festă

aburesc geamul și construiesc

un labirint pe care

îl urmăresc cu degetul

undeva e o ieșire

jazz

în inimile lor

în inimile urșilor polari

e mereu același tic tac tic tac nesfârșit în care se scriu poezii
nesfârșite

despre nopți stelare și interplanetare și nopți, evident, polare

în care iubirile durează șase luni

timp în care ceilalți oameni

din cartierele mărginașe ale new york-ului

își caută iubirea prin tomberoane

dacă desparti cuvântul în silabe o să descoperi

că nici nu mai există

tot aşa cum

peste câțiva ani nici îñ inimile urșilor polari

nu o să se mai audă niciun tic tac

poate doar un afiș publicitar din new york

o să anunțe un spectacol ieftin de teatru

în care o femeie îmbrăcată în alb

cu urechi de urs polar

o să iubească

pentru doi dolari.

Alexandru Draganoaia

(n. 1961, Stolnici, Argeș)

Câine bolnav

un câine bolnav

trage să moară-n amiază

interioarele îmi dau de gândit

în unele este întuneric

în altele nu poți să calci de cadavre întinse pe jos

d-aia umblu mai mult pe dealuri

prin văi prin tufișuri

unde mă culc cu nevasta lui cutare

sau a lui cutare

una a venit la întâlnire

cu capul lui bărbat-su într-o sacoșă

am jucat șeptic în trei pe porunci

l-am trimis să întoarcă vacile.

Balul de sămbata morților

închideți-vă muștele închideți-vă muștele

nu le mai lăsați libere pe ulițe

la balul de sămbăta morților

am cântat în orchestră

cântam și ne creșteau bărbile

ne bărbieream pe rând

și iar cântam

apoi

morții au luat-o în sus în jos

priveau lung peste uluci în curți

cei cu AVC chiar își amintea

unde au locuit cândva.

la noapte

la această casă

un suflet se va ridica la ceruri

cu pieptul gol

îngerul Domnului

s-a întins pe pământ sub fereastra-i.

Avort

cu palmele

cu pumnii strânși

via o smulg din pământ

gata îi tiparul rochiței

îi gata

îmi strigă din pragul casei femeia.

Lume, lume, soră lume

o vacă galbenă

este

atunci când te paște

și te tăvălești și urli

în sănge din săngele tău

în carne din carne ta

o vacă galbenă

este

atunci când te strivește

cu tot

cu patul suferinței

și urci în trenul care rămâne

și pleacă gara

soră lume

tu m-ai născut în moarte

unde îmi sunt hainele

să nu umblu gol

în fața Domnului meu.

Părintește

în nisipul

cu grijă cernut

și bine amestecat cu pământ

uneori

dintre ai mei duși

tata

vine și îmi aruncă pietricele și pietre.

Adelina-Gabriela Clondir

(n. 1996, Călărași)

pentru când vor amuți lupii

intro//

ai văzut vreodată picătura aceea de apă care

te-a făcut să blestemii ploaia sau

cu alte cuvinte

ți-ai văzut vreodată trupul năpăstuit de oglinzi

când voiai să-ți ascunzi toate

zgârieturile

ah, zgârieturile

i.

m-am trezit cu sufletul chiricit de frig, urlând

urlând mai tare decât toamna care lovea cu umărul în ușă

îmi spunea că dacă las lupii să intre n-o să-l mai văd niciodată

că pentru el lumea s-a scurs printre ramuri de măr despăduche-
ate de vânt

iar eu

eu am stat și-am privit cu ochii izbiți de lumini palide toată
schinguiarea universului

cu mâinile lipite de scaunel, ca la grădiniță

ii.

îmi spun că n-a venit încă sfârșitul

cerul nu s-a descusut prea mult, doar cât să-nghită soarele

și să dezrădăcineze ici-colo câteva păduri

ca să-și cultive singurătatea

iii.

toamna îmi șuieră la ureche un vânt pentru oase
e ca un cântec de leagăn înfășurat în amintiri pe care
nimeni nu le revendică
toamna e dulce și-mi zdruncină coastele
toamna-mi fură sufletul și lasă în urmă rugină

outro//

au crescut lupii și colții le miros a vară
soarele nu mai răsare, dar apune de două ori pe zi
lumină mai aruncă licuricii, dar întunericul îți scoate ochii ori-
cum
zgârieturile se infectează, dar am spart oglinziile
sufletul nu l-am mai găsit, dar nici nu l-am căutat vreodată

8 e doar un infinit ce-o ia la fugă

#1

am învățat cândva să nu deschid ușa străinilor și, până atunci,

niciun străin nu a intrat neinvitat

dar uneori ușile se deschid singure

fără să scârțâie fără să geamă fără să-ți șoptească vreun semn

#2

și-atunci când autobuzul începe să aștepte în gară trenul de miezul nopții

când copacii se-așază pe aripile păsărilor începând să foșnească triluri noi

când vara îți bate în geam cu un mănușchi de cireșe în mijlocul viscolului

când te-aleargă vise în picioarele goale în oraș pe străzi prin casă prin suflet

când „sunt” devine iarăși „suntem” fără să ai baghetă, fără să spui
abracadabra

atunci știi că ești din nou fericit

#3

în fiecare suflet se ascunde o femeie torcând

- un fel de bunică a destinului -

care se înteapă și se uită la rană

oprindu-se pentru câteva secunde în timp

oprindu-ți viitorul într-un punct pe tavan

oprindu-mi pașii în ceață

așteptând

#4

scriam cândva despre femei împachetate în cearșafuri

- dimineața târziu, cu părul răvășit, sau

noaptea, aruncându-și tristețile sau bucuriile pe pat odată cu
rochiile -

pentru că-mi doream să regăsesc cearșafurile mele pe acele
femei

fără să realizez că-mi doream de fapt să ajung ca ele iar acum
după atâția ani de spălat cearșafurile altora
am devenit femeia-muză

#5

soarele apune în mijlocul dimineții uneori

e eclipsă de soare uneori

luna se ascunde în smoală uneori

e prea întuneric uneori

și-amintesc - nu doar uneori -

că în noi zac toate becurile nefolosite

#6

mii și încă vreo câteva sute de pași
cățiva rătăciți pierduți sau poate doar obosiți
jumătate din ei arși de ploaie pe asfalt sau înecați în soare
majoritatea zâmbindu-ne fără să-i mai vedem vreodată sub talpă

#7

șapte e un număr colțuros
unii ar spune că-mi seamnănă
alții ar crede că a da cu secera în mijlocul toamnei
e semnul unei dezvoltări tardive ale minții
eu cred că doar a grâului

n-am ajuns încă să număr până la 8 dar el ne-așteaptă pe-amândoi la linia de start

8 e doar un infinit ce-o ia la fugă

mi-am luat munții în ghiozdan și am plecat de-acasă

I. prolog

asta se întâmpla demult, când
voi, dragii mei, nici măcar
nu deschiseserăți cerul pentru a-i face cărare lui iisus,
înainte să aflați că olimpul nu există decât atunci
când poseidon
umple mările de otrăvuri

1. motivul

am plecat când frigiderul era plin de ghețari și
antarctica se topise
pentru că munții mei începuseră să joace soarele
cu laba piciorului

2. bagajul

am luat cu mine

- o conservă de compot de ananas pentru că era iarnă ningea cu oameni de zăpadă importați din hawaii
- o caracatiță în borcan pentru cerneală pentru stilou pentru jurnal
- o cutie de chibrituri pentru pădurile care vor să-mi fure munții
- o ceașcă de porțelan cu marginile aurite în care să fac ceai din munți
- sufletul într-un buzunar dar l-am pierdut într-o benzinărie

3. și-apoi/ încotro ?

nu știu

încă merg

nu m-am hotărât

post-it pe cearșaf

/într-o noapte, își luă inima de dinți și o lăsă

știrbă

dar cu buzele mai cărnoase ca niciodată/

hai să spunem povești

din când în când

vine iarna și mă găsește la masă, cu sufletul în palme și sternul
golit

de vânt de ger de tuse seacă

atunci,

urșii polari încep să-și construiască un iglu deasupra capului meu
încercând să tragă norii de țurțuri

vremurile-s grele, nu mai ninge ca altădată, uneori nu mai ninge
deloc

că e noapte și e mai întuneric decât a fost vreodată pentru că
luna

a tras perdelele și a început să plângă pentru noi, stelele

că ne stingem aşa cum ne naştem

din praf de cometă ruginită și strălucim doar cât să

ardem munca urșilor și să ne-aprindem felinarele

(aşa ne-am cunoscut noi -

- tu ai început să construiești un iglu

eu începusem să mor puțin câte puțin /

- tu mi-ai găsit alunița de pe ceafă

eu ți-am zis că e de fapt e un întrerupător

)

și întrerupătorul ăla a aprins și felinarul de pe stradă

odată cu toate becurile din casă

/ ți-am făcut cafea și-am pus-o pe pulover

să rămână caldă /

femeia citind ziarul

/prima pagină/

e un păcat capital să fii plăcăsitor;

de fiecare dată când întorc spatele cuiva aş vrea să plâng, să-i cer
o ţigară

s-o facem poştă şi să lăsăm lumea să treacă odată cu ploaia de
vară & fulgerele & timpul

care ne zgârie în palmă când le aruncăm unii spre alții de parcă
de parcă ar veni sfârșitul lumii

/pagina 3/

o femeie își dezvelește carnal sufletul ținut până acum în cloro-
form

între borcanul cu zahăr și cel cu zacusă

se arcuiește într-un fel de semn al întrebării aşteptând cu ochii
pe minută un răspuns

'oare câte fragmente din mine vor ajunge ca tine'

'oare câte fragmente din mine vor ajunge ca tine'

'oare câte fragmente din mine vor ajunge ca tine'

și-aici se rupe firul

/pagina 7/

agit puțin castroanele până să găsesc în sfârșit cuvântul potrivit

dacă ne certăm azi avem mai mult timp de cărăuătătire
deși

am spart sticle-ntregi de fericire

ca să inaugurăm o barcă încercată acum pe undeva pe sub oraș

cineva trebuie să adune cioburile dar

nimeni nu se-ncumetă

/pagina 13/

dezlegat de ceasul morții, trecutul își arată dinții stricați

undeva în spatele cerului soarele răpune luna c-un cuțit de os

grafica e excepțională

doar prezentul se aşterne dureros peste ziua de mâine

moarteacomplementarului

femeia ce-mi fusese iubită prietenă mamă

de-a lungul nopților în care numai norii ștergeau praful de pe
tavanul dormitorului

își cususe pielea de cearșaful apretat fără să-și plângă sângele
vârsat

am strigat-o în gând de câteva ori

în șoaptă

și-apoi am început să mă rog

/mai dă-i doamne zile deasupra pământului câte mi-oi da mie
sub el/

și-apoi am început să plâng

/să curgă flori de mac prin venele tale cum plouă în tamisa/

și-apoi am început să țip

/cum poți să atârni un om de un cuțit pe care nu i-l pui la gât/

și-apoi am început să sugrum secundele
/aș fi vrut să rup aripile timpului ca să ţi le lipești de spate și să
devii nemuritoare în locul meu/

și-apoi am început să mor
/ar trebui să existe o groapă sub dușumea pentru fiecare cuvânt
nespus/

și-apoi m-am întors pe cealaltă parte a patului
unde am găsit-o aşteptându-mă

atunci

își deschise toracele în fața mea
lăsând să curgă saci de polen și miere
"vino și culege din mine
tot ce nu vei găsi în tine niciodată"

alice sau cum să bați la ușa greșită

țipătul sau durerea.

când am deschis prima oară o ușă

m-am împiedicat de prag

povestea.

//bună seara stimați jurați

ne-am adunat aici

nu pentru a rupe apusul și pentru a-l împărți pescărușilor

ci pentru a scuipa veninul din șarpele care i-a otrăvit vinul lui
alice

avocatul acuzării are cuvântul//

//după cum bine știți, cheia

succesului în arta uitării trecutului este de a trage de alte mâncere

până când ușile își frâng oasele ca să se deschidă însă

lemnul acesteia a fost cărpit de atâtea ori cu oglinzi încât toate amintirile

îți mutilează retina, orbindu-te, creștând cu fiecare colț al cioburilor

altă poveste altă ceartă alt tipărt sau poate un alt fel de tăcere

victima în cauză vede în aşa fel radiografia anilor

toate șuruburile ruginite se transformă-n în praf de cometă

iar cometele scrântesc inima și

viața din acel trup își scoate ultima țigară

din buzunarul de la piept

acestea fiind daunele provocate și clientei mele

se cere pedeapsa capitală//

ultimul cuvânt.

știu că ultima ușă pe care o voi deschide

va fi oricum prea mică pentru mine
dar vreau să cred că n-am întâlnit-o încă

sentința.

nu vor exista minuni

chiar dacă te cheamă alice

e plin de uși peste tot în jurul tău

și nu e vina nimănui că tu ai sunat în vecini

călătorie spre miezul iernii

la prologue.

de pe-atunci mă ascundeam în umbra ta
și încercam s-o țin cât mai strâns în brațe

l'introduction.

când am plecat de-acasă aveam unghii lungi, pictate cu
marea albă și pescărușii albaștri
le foloseam drept cuier dacă voi am să fiu puloverul
care-ți ținea de cald;

l'intrigue.

ce n-am înțeles eu probabil niciodată
e că vara nu ai nevoie de un pulover

la table des matières.

1. fragmente de luni adunate-n kilometri merși
2. prin noapte prin ceață prin bălti de soare
3. cuvintele care ne-au căzut din gură

// au fost împărțite zilelor mâzgălite
în calendar

*sau pierdute uneori pe drumul de întoarcere, cum își pierd copacii

frunzele¹

//

4. ne-au lăsat muți până când pavelele au început să se decoloreze

în griuri șterse,

iernatice

5. și să se crape de la jumătate, cerând despărțirea pașilor noștri
6. până când

la grande finale.

am rămas fără pași

în mijlocul iernii

¹ **frunzele** se lipesc la loc cum și cuvintele formează fraze dar nu va semăna niciodată cu întregul de la începutul poveștii noastre

i'm walking on moonshine

"well it's three o'clock in the morning

and i'm on the streets again"

îmi plac nopțile lungi;

nopțile lungi sunt nopțile care nu vor să te lase să pleci

sunt nopțile care își dau jos ciorapii cu lycra și pun pe spătarul singurului

scaun din cameră și apoi

le auzi pașii lătrând pe podea

în timp ce se îndreaptă spre fereastră

atunci, când draperiile se crapă de ziua

îți intră în casă alte nopți /ne-ai pierdut șirul

dar noi încă stăm la coadă pentru tine/ spun

în cor

își scot din mâneca paltonului regina de pică, o lasă pe noptieră

apoi încep să-și arunce orele prin cameră ca pe niște haine murdare

și țipă la tine că niciodată nu te duci la curățătorie

/poate ar trebui să-ncepi să-ți speli păcatele,

copile/

paharul tău se umple iar și iar și iar până când

capul îți cade din palme din cauza curentului

deși cineva a închis fereastra se pare

sau fereastra te-a închis în afara casei când ai vrut să intri

ah, nu e lumina lămpii e doar lumina străzii

dimineața

ești obosit dar nu mai simți asta. tălpile tale sunt singurele care
scot un sunet de cocoș țanțoș

suit pe gard în lumina soarelui chior

cifrele mâzgălite de ceasul digital pe retina seamănă cu niște
cuvinte

/poate ar trebui să-ncepi să-ți speli păcatele,

copile/

mie îmi plac noptile lungi

doar atât.

*moonshine = whisky distilat ilegal în casă, având de obicei un conținut ridicat de alcool; denumirea vine de la "în lumina lunii", adică noaptea, atunci când este distilat. Se fabrică în Virginia și Kentucky.

„Poezia este una dintre cele mai fertile forme ale conștiinței de sine. Bunăoară, textele participanților la Concursul IDC sondează realitatea umane intime, unele într-o manieră naivă, altele în plină forță expresivă. Pe alocuri, am putut remarcă un dezacord generalizat între părțile componente ale poemelor, ca un „telefon fără fir”, într-o sesiune de gimnastică lirică neprogramată. În această organigramă a dezorganizării, un instrument de lucru extrem de util ar fi întoarcerea la lectură, cititul avid și cât mai diversificat de poeziei și de poetici. Pentru cei care văd în poezie mai mult decât o opțiune de petrecere a timpului liber, am un singur îndemn: să o ducă la capăt. Asta poate dura o viață întreagă.”

*- Iulia Modiga
premiată IDC 2014*

„Firește că m-am așteptat să găsesc poeți inegali că doar de aia e concurs însă e mare surprinderea, diferențele sunt enorme și ceea e bine e și rău în același timp, adică faptul că cei care scriu bine știu că scriu bine iar cei care scriu prost habar n-au și îi înțeleg foarte bine pe cei din urmă cărora le urez succes iar primilor abia aștept să le citeșc cărțile mai alese unuia anume dintre participanți (cred că ar fi trebuit să mă jurizeze ea pe mine și nu invers).”

*- Nelu Șerbu
premiat IDC 2012*

„Sunt recunosătoare pentru ocazia de a promova poezie foarte bună.”

*- Sînziana Șipoș
premiată IDC 2013*

Proză scurtă

Andrada Cooş

(n. 1986, Reghin)

Porțile Zeului Inari

Eram studentă în Japonia de o lună când m-am mutat în căminul studenților străini din suburbia Mukaijima din Kyoto. Camerele noastre, garsoniere de o mărime potrivită, aveau o cameră, o bucătărie-hol și o baie de vreo doi metri pătrați, turnată dintr-o bucată, cu o cadă macăr înaltă dacă nu lată, o chiuvetă și un WC. WC-ul, spre deosebire de alte toalete din Japonia, nu cântă. Balconul era acoperit de o plasă pentru a proteja împotriva ciorilor sau sinuciderii. Nu mi s-a spus care dintre ele. Blocul fusese construit prin anii '70 și amintea vag de acea perioadă nefericită a arhitecturii utilitare. De pe palierul etajului 6 unde stăteam se vedea, în depărtare, acoperișurile încrețite și lemnăria roșie a castelului Momoyama și marea de blocuri suburbane.

Vecinul meu era un danez subțirel și săten, cu un cap mai înalt decât oricine, pantaloni care păreau mereu să-i fi intrat cu

două degete la apă și o eșarfă jucăușă care avea tendonța să hipnotizeze pe orice se găsea în spatele lui. Îl numeam în glumă Vikingul, pentru că îi plăcea să facă glume istorice pe seama strămoșilor lui, dar de fapt îl chemea Bjorn.

Într-o zi, pe când mă întorceam de la facultate, am observat eșarfa buclucașă agitându-se în fața spălătoriei.

- Stau în ambuscadă de azi dimineață, îmi spuse Bjorn. Dar zici că e un făcut, cineva mi-o ia mereu înainte. Ce poate face un biet viking în fața unui ninja?

- Aș plăti să văd o asemenea confruntare, am spus cu convingere.

- Chiar voi am să te întreb. Ai fost până acum la Fushimi Inari?

- E un templu, nu?

Numele îmi era cunoscut pentru că trenul pe care-l luam până la facultate trecea printr-o stație cu același nume. Dar de templu nu știam mare lucru.

- Am auzit că e spectaculos. N-ai chef să mergem până acolo? E aproape.

Mi-am zis, de ce nu? Am ajuns, astfel, să luăm un tren chiar în după-masa aceea. La prima vedere, Fushimi Inari părea că oricare templu: avea câteva clădiri, atât cu acoperișuri țuguiate căt și rotunjite, altare, cutii de ofrande cu grilaje, clopote, râvașe ghinioniste legate de balustrade metalice, amulete de vânzare, întregi rânduri de rugăciuni pictate pe tăblițe de lemn, lampioane de stâncă. Singura diferență consta în statuile de vulpi cu bavetici roșii, care erau răspândite peste tot.

- Inari e o vulpe? L-am întrebat pe Viking, care nu mai încăpea în piele de bucurie.

- Nu, vulpile sunt mesagerii zeului. Vezi, poartă mesaje, îmi atrase atenția asupra sulurilor pe care unele statui le purtau în gură.

Ne-am oprit la cutia cu ofrande, am aruncat amândoi căte o monedă în ea, am zăngănit clopotele și, bătând din palme, ne-am pus căte o dorință.

Erau mulți turiști acolo și nu prea înțelegeam de ce până când Vikingul se postă în fața unui panou ce ilustra un munte pe a cărui coastă urcau, înșiruite, rânduri întregi de porți roșii. Altare mai mici erau marcate în caractere indescifrabile, pe întreg traseul.

- A, templul e doar partea de intrare, mi-am dat seama.

- Da, Fushimi Inari este cunoscut pentru cele 10,000 de porți ale sale! Vikingul se entuziasmă.

Era clar că fusese ziua greșită să port tocuri. Voiam măcar să nu par o bondoacă în umbra Vikingului.

- Din câte am înțeles, de sus se vede foarte frumos orașul, mă îmbie Bjorn observând probabil momentul de panică ce-mi străbătu fața. Cred că e undeva aici, trasă cu degetul traseul ce ducea spre vârf. Bine că e senin azi, înseamnă c-o să se vadă totul perfect!

M-am resemnat cu gândul unei urcări anevoieioase și am pornit spre tunelul de porți roșii ce marca intrarea înspre munte. Porțile shintoiste amintea de π -urile matematice, cu bazele pilonilor și creasta vopsite parțial în negru, marcate cu simboluri ce s-au dovedit a nu avea semnificație mistică, ci doar să anunțe numele celor ce le-au donat templului de-a lungul existențe sale milenare. După o potecă lină, trepte șerpuiau printre rândurile de porți aliniate una după alta pe cornișa muntelui. Ocazional, câte o lampă metalică își intindea brațul printre ele ca o ramură ireverențioasă ale cărei fructe iluminate își crestau o cale în monotonia roșiatică a porților sfinte.

- Adriana! Am auzit vocea Vikingului venind de undeva din fundul invizibil al tunelului și mi-am dat seama că, pe când eu

rămăsesem pierdută-n în contemplarea hipnoticelor porți, el o luase binișor înainte. M-am grăbit să îl găsesc urcând scările în viteză și, în curând, am zărit familiară eșarfă cafenie fluturând energetic în urma lui.

M-am oprit să-mi trag răsuflarea, moment în care Vikingul și-a întors privirea să mă vadă hiperventilând dizgrațios, sprijinită de o poartă. A început să coboare scările spre mine.

- Ești bine?

- Ia-o liniștit înainte! Te prind eu din urmă!

M-am aşezat pe o stâncă șlefuită, marcată cu simboluri și cu hârtii tăiate în zigzag și mi-am tras sufletul. Cu coada ochiului am avut impresia că văd ceva tâșnind printre pomii drepti și subțiri ce acopereau muntele dincolo de altare și porți. La început nu l-am luat în seamă crezând că era poate una dintre pisicile ce-și duceau traiul pe la temple, dormind prin cotloane și în spatele lampioanelor de piatră. O a doua mișcare, făcută de data aceasta de o pată indiscretabil albă, mă făcu să-mi întorc capul.

Pentru un moment am avut impresia că am văzut o vulpe argintie, grațioasă și curată ca zăpada, a cărei frunte era marcată cu pete roșii. M-am uitat în jur să văd dacă alți oameni au obser-

vat-o, dar nimeni nu părea să-o fi băgat în seamă, iar pe când mi-am întors capul înapoi spre ea, dispăruse deja.

Un izvor se scurgea de la înălțime printre pietrele din jurul altarelor și statuilor de vulpi. Mi-am răcorit fața cu puțină apă, am băut o gură pe ascuns și am început să urc din nou. Nici urmă de danez, niciun capăt de eșarfă. Ajunsă la o despicătură în drum, nu am putut să-mi dau seama în ce direcție a putut să o ia. Urmându-mi instinctul de stângace, am luat-o la dreapta. Bineînțeles că el o luase la stânga.

Vizitatorii se răriră treptat până dispărură cu desăvârșire, iar porțile deveniră tot mai mici. Găseam totuși mereu o metodă să trec prin ele.

- E vreo ingeniozitate japoneză la mijloc, cu siguranță! Î-am spus nimănui în mod deosebit.

Ce-i drept, iarba părea să devină cam necosită, iar tufele tot mai abundente. Am conclus că eram într-o parte mai neumblată a muntelui. N-avea rost să mă întorc după atâta urcat, sus era o platformă care unea majoritatea căilor de pe munte. Eram sigură că Vikingul o luase pe celălalt drum și aveam să dau de el acolo.

Primul lucru îngrijorător fu o insectă mare cât o pasăre care zbură pe lângă mine. Apoi pământul începu să se scuture.

Mi-a fost frică de un cutremur, dar iată că din tufe apăru un tigru. Inima mi-a stat un moment în loc, dar mintea îmi procesă rapid ceea ce văzu: tigrii n-aveau cum să fie în zona aceea, iar colorația animalului, blană albă cu pete negre și portocalii aducea mai degrabă a pisică. Una excesiv de mare, iar cu cât se apropiua de mine părea să continue să crească. M-am gândit că e poate vreo oglindă sau lupă la mijloc. Dar iat-o în fața mea, la fel de înaltă ca și mine, fixându-mă cu ochi-i aurii. Mi-am dat seama că devenisem de mărimea unui porumbel. Acest gând nu mă încântă, dar gigantica felină mă mirosi doar scurt, strâmbă din mustăți și se întoarse. Ciuli o ureche și se îndreptă înapoi spre locul de unde venise, unde mai apăru o coadă jucându-se nervos deasupra capetelor ierbii. Mi se păru că auzeam voci venind din locul unde se întâlniră cele două pisici și mă întrebam dacă sunt în stare să-și vorbească. Am râs isteric un moment. Ce eram eu, Alice? Cozile felinelor începură să o ia la sănătoasa, aşa că am fugit într-acolo, strigând:

- Așteptați, așteptați! Nu puteți să-mi spuneți unde e platforma?

Pisica cu ochii aurii se întoarse la auzul vocii mele și-apoi privi confuză înspre cealaltă felină.

- Nani wo itteta? Ano mono.¹

- Henna kotoba wo tsukau desu yo ne.²

Minunat, vorbeau doar japoneză. M-am lăsat păgubașă și am încercat să cobor pe unde venisem, dar dacă porțile și treptele se măreau, eu rămâneam la fel de mică. Mi-am dat seama că, inevitabil, treptele aveau să devină dificil de coborât, iar prezența oamenilor mă va pune în pericol de a fi călcată în picioare aşa cum eram. M-am resemnat să-mi continui urcușul printre porțile roșii întrebându-mă dacă voi ajunge microscopică în ritmul în care mă micșoram. Am devenit tot mai conștientă că, pe ambele părți ale muntelui, ceva alerga în sus spre vârf, dar cu pași atât de ușori încât de-abia se auzeau. Doar mișcarea ierbii le trăda existența.

La sfârșitul ultimei scări mărginită de porți am dat de un altar care părea, la mărimea la care mă aflam, un templu colosal. Am observat vulpi argintii fugind prin portița-i deschisă, unele purtând suluri în gură, altele foi printate. Una, cu coada vâlvoi mi se opri în față, dar noroc că purta un teanc de foi în gură și nu avu vreme de-o gustare. O zbughi pe lângă mine, mai mult zburând decât alergând, și vântul cel provoca mă aruncă pe spate.

¹ Ce a spus? Chestia aia.

² Folosește cuvinte ciudate, nu-i aşa?

M-am ridicat anevoios în picioare și am pândit intrarea în altar până am prins momentul oportun când nicio vulpe nu ieșea sau intra și am fugit înăuntru. M-am trezit într-o sală cu acoperiș de lemn și piloni roșiatici, decorată cu clopoței și benzi multicolore. În mijlocul încăperii, așezat cu picioarele încrucișate, era un bărbat în floarea vârstei, în kimono alb cu roșu, stampilat tot cu simboluri, cu părul lung de culoarea tăciunelui prins într-o coc complicat cum mai văzusem prin vechile picturi japoneze. Era frumos într-un fel feminin mai degrabă, iar pielea lui albă emana o strălucire diafană. Părea concentrat asupra unui munte de hârtii de toate mărimile.

O vulpe mă împinse cu nasul ei rece și umed din calea ei și am scos un țipăt scurt de surprindere. Privirea bărbatului se aținti asupra mea și un zâmbet îi încrețî colțurile gurii ce îi dădu figurii lui un aer de vulpe.

- Ia te uită, ce avem aici, un omuleț! Spuse amuzat, iar când s-a ridicat în picioare mi-am dat seama că era de trei ori cât mine. Vru să mă ridice de brațe în sus, dar m-am smucit din mâinile-i albe.

- Cine ești? L-am întrebat fugind la o distanță la care nu putea să mă înșface.

- Preadistinsa mea persoană este Inari, zeul acestui templu. Poți să îți dai seama deoarece preadistinsul meu nume se găsește în titlu. Fushimi – adică acest loc – Inari – adică preadistinsa mea persoană.

- Ha, vorbești engleză! Mi-am dat brusc seama.

- Preadistinsa mea persoană este ZEU. Limbile voastre nu contează pentru noi.

- Asta înseamnă că poți vorbi și română? Am întrebat direct.

- Bineînțeles, răspunse într-o limbă clară și fără accent.

Am râs.

- E prima dată când cunosc un zeu. În principiu, n-ar trebui să exiști.

- Cât timp este o persoană care atârnă o rugăciune la altarul meu, prea distinsa mea persoană va fi mereu aici, spuse cu zâmbetul său de vulpe. Deocamdată nu-mi fac griji, o treime din altarele Shinto din Japonia sunt ale mele, iar toți producătorii de sake îmi ridică un altar, adăugă cu un dram de mândrie.

- Dar ce faci de fapt? L-am întrebat.

- Îndeplinesc dorințe, aduc noroc, prosperitate, orez bun, rezumă zeul.

- Știi, noi nu ne prea încredem în vulpi. Se zice că sunt viclene și răutăcioase.

Părea să nu înțeleagă ce vreau să spun.

- Ca și Ursul păcălit de Vulpă? Am sugerat.

- Nu vrei să spui ratonul și iepurele de pe Muntele Clic-Clac?

- Nu, povestea cu gaura în gheață?

- Barca de noroi?

A urmat un moment de confuzie și tăcere, în urma căruia m-am decis să schimb subiectul:

- Dar oare cum am ajuns aici?

- Ai trecut printr-o din porțile sfinți, probabil.

- Una? Am trecut prin vreo zece mii cred, am spus obosită.

- Ai mâncat din ofrandele zeilor?

- N-am mâncat nimic de la amiază.

- Ai băut din apa zeilor?

- Nu.

Îmi veni brusc în minte izvorul la care mă răcorisem mai devreme. Băuseră și alții din el, nu? Sau se spălaseră doar pe mâini? Nevrând să insist asupra unei gafe pe care o făcusem, l-am întrebat fără ocoliș:

- Poți să mă ajuti să ajung înapoi la templul de jos sau la platforma de sus?

Mă privi un moment, și-apoi spuse cu nonșalanță:

- Nu sunt obligat să te ajut cu nimic.

- Dar nu asta fac zeii, ajută oamenii? Nu eram prea sigură cum funcționează lucrurile la shintoiști, dar logica îmi spunea că nu sunt departe de adevăr.

- Nu spuneai chiar tu că nici măcar nu crezi în distinsa mea persoană? Şi-n plus zeii nu sunt legați de moralitatea umană. Noi putem face ce vrem. Dacă aş vrea acum să te dau de mâncare vulpilor mele *viclene*, apăsă cuvântul, nu m-ar îngrijea să pedepsi nimeni.

Am înghițit în sec. Adevărul era că nu știam ca shintoiști să aibă vreun Zeus, iar chiar și dacă ar avea, mitologia era destul

de plină de muritori uciși pentru afronturi minore aduse zeilor pentru care niciun Odin nu și-ar fi întors măcar privirea. Și unde era Dumnezeul nostru în toată povestea asta? Nu era vreun înger pe undeva gata să mă salveze? Pe de altă parte nici El nu avea o istorie prea lungă de toleranță a insultei.

- Stai! Îmi veni brusc o idee. Mi-am pus și eu o dorință la altarul tău de la templu. Nu e datoria ta să o împlinești?

- Ți-ai dorit să te readuc la mărimea ta naturală și să-ți arăt drumul spre altarul din vârf? Întrebă zâmbind.

- Nu, am recunoscut. Mi-am dorit să-mi trec examenele, dar... pentru asta trebuie să le și dau, nu? Nu știu cum aş putea să fac asta din stomacul vulpilor dumneavoastră.

Zeul se încruntă și mi-am dat seama că am nimerit fix la țintă. Inari oftă și suful lui îmi atinse fața. Mirosea a orez și sake și ceva nedefinit, dulceag. Aveam impresia că zbor pe un covor pufos de blană albă, că acesta respira, iar din adâncul lui, o inimă bătea alert.

- Adriana! Mă scutură Vikingul din somn. Ai ajuns înaintea mea! Părea surprins. Era vreo scurtătură pe undeva?

- Pe spatele unei vulpi argintii, am murmurat încă adormită.

- Hmm, nu am văzut nicio statuie argintie, probabil că am luat-o pe calea greșită.

Soarele tocmai cobora pe linia orizontului, rotund ca o portocală, roșu aprins ca și vopseaua porților lui Inari. Orașul cu miile sale de case, blocuri suburbane și temple se scăldă în lumina tulbure a apusului.

Înainte de a ieși din templu, am aruncat din nou o monedă în cutia cu ofrande, am sunat clopotul, am bătut din palme și mi-am dorit ca zeul templului să-mi ierte insolența.

Carla Gheorghiu
(n. 1994, Botoșani)

Eutanasia

(sau moartea dulce)

- Când am luptat în război, aşa obișnuia bătrânul Patrick să-și înceapă povestirea bine știută de Anne, am simțit că am un scop în viață...

Dintre toți asistenții, doar Anne știa povestirea. Era singura care avea răbdare să-l lase pe simpaticul Patrick să o termine și, mai mult decât atât, asculta cu mare interes de fiecare dată când acesta îi repovestea întâmplările, lucru care se întâmpla destul de des - ori de câte ori venea Anne să îi administreze tratamentul. Știa că posibilitățile de amuzament ale sанatoriului sunt limitate, iar atitudinea colegilor ei nu o considera o

atitudine potrivită cu care să tratezi niște oameni în pragul morții.

Calmul și empatia o făceau să pară în ochii pacienților cea mai drăguță persoană din sanatoriu. Ambianța nu tocmai plăcută era compensată de prezența ei și chiar și atunci când se odihnea în camera ei amenajată la ultimul etaj al sanatoriului, pacienții știau că Anne avea grijă de ei. Au fost îngrijorați și ei și angajații sanatoriului când asistenta părea că devenise îngrijorată de ceva ce ei nu puteau afla și nu puțini au fost bătrânei care au adormit cu grija că dimineața Anne nu va mai veni în salonul lor, că se va sătura să aibă grijă de ei și va pleca. Ceea ce nu știau ei e că Anne le-a fost tot timpul credincioasă și chiar și după moartea lor, le-a păstrat vie amintirea până când ea însăși s-a stins pe un pat din același sanatoriu. Chiar îngrijorarea ei era provocată de faptul că nu știa cum să facă să mai aline din suferința celor internați.

Mai toți pacienții erau abandonăți sau, în cel mai fericit caz, au mai fost vizitați de cel mult patru ori după ce familiile i-au internat. Exceptia era Gerald, care a fost găsit de Smith în timp ce se plimba nervos prin curtea sanatoriului, bombănind că Anne îi repinsese avansurile... pentru a treia oară. Gerald nu era tocmai Gerald, nimeni nu știa cine e, de unde vine, cum a ajuns acolo, nimeni, nici chiar el. A fost găsit aproape înghețat, era ianuarie atunci, și se vedea clar că a fost bătut și târât până acolo.

De cine? Nimeni nu știa. Medicul și psihologul, Agnes și Bill, nu puteau stabili dacă amnezia în care se află Gerald existase dinaintea bătăii sau a fost provocată de aceasta. Niciun act nu a fost găsit asupra lui sau prin apropiere, iar Smith a concluzionat că numele lui era Gerald, deoarece i-l spusese după ce își mai revenise puțin. Gerald era normal, mai puțin la partea cu amintirile. Nu povestea nimic, ridică din umeri când cineva îl întreba despre trecut, familie, dar experiențele pe care le trăia de când ajunsese la sanatoriu și le amintea, chiar cu lux de amănunt, motiv pentru care Anne era sceptică în privința amneziei acestuia, dar, bănuind că Gerald încerca să treacă peste un trecut dureros, s-a prefăcut convinsă de această teorie.

Anne era cea mai dedicată dintre toți îngrijirii pacenților. Cunoștea prea bine situația în care se aflau bătrâneii. Și ea a fost abandonată. Rămasă orfană de mică, a trecut prin câteva centre de plasament și pe la două familii adoptive care au neglijat-o și care au înapoiat-o centrelor din care o luaseră. Era cuminte, îngrijită și silitoare, iar cei care au adoptat-o au decis să o ia datoarită frumuseții ei. Judecând după responsabilitatea cu care au îngrijit-o, mai bine erapentru ea ca respectivele familii să-și achiziționeze câte o păpușă de porțelan, nu să adopte un copil!

Situația familială a facut-o pe Anne să găsească greu de lucru, pentru că, după cum afirma doamna Beth, o imitație jalnică

a femeilor pin-up, nu se putea ști ce gene avea „fata asta”. A dobândit cu greu un post de bonă, însă dăruirea și rigurozitatea cu care trata această meserie au recomandat-o foarte repede în rândul mămicilor plăcăci. A început să primească oferte destul de multe, iar mamele nu ezitau să pluseze gras sumele cu care încercau să o atragă pe Anne. Devenise o vânătoare, iar Anne era trofeul. Bona nu se lasă impresionată de ofertele impresionante pe care le primea, alegând familiile mai săraci în care erau copii sălitori.

Copiii familiei Bennett crescuseră, iar Anne considera că le-a oferit cam tot ce a putut (cunoștințe, maniere și cărți). Nu mai dorea să alimenteze conflictele inutile dintre mămici, aşa că a decis să găsească altceva să lucreze.

Se întâlnise într-o zi cu o maicuță și se oferise să o ajute (deși Anne nu găsise niciodată certitudine pentru existența lui Dumnezeu sau inexistența Sa, iar religiozitatea ei izvora mai mult dintr-o conduită morală la care ținea foarte mult). Aflase de la maicuță că era în pelerinaj și locul în care trebuia să ajungă era la două orașe distanță, doar că urma să poposească la un azil unde roaba lui Dumnezeu voia să lase o donație, deoarece, după cum îi spusese și lui Anne, „oamenii ăia aveau mare nevoie de ceva ajutor”.

Familia Benett a fost surprinsă să afle de plecarea atât de grăbită a lui Anne, iar gurile rele și mințile zburdalnice împrăștiau zvonuri cum că bona purta copilul lui Benett și că a fost nevoie să plece, deoarece acesta nu voia să renunțe la familia sa. Povestea a fost și mai înflorită când fata a fost văzută alături de maicuță: Se ducea să nască la o mănăstire.

Puțin înfricoșată de peisajul dezolant, puțin nesigură în privința alegerii făcute, Anne s-a prezentat cu eleganță și seriozitatea-i caracterisitce. Stând dreaptă și demnă în fața plăcătului director Markson, în camera plină de fum de țigară, Anne răspundeau întrebărilor acestuia:

- Experiență în acest... domeniu?

Nu avea, dar acest lucru nu o va împiedica să muncească oferind toată dăruirea de care este capabilă.

- Căsătorită?

O întrebare de prisos-Anne l-a surprins analizându-i mâna stângă în căutarea verighetei și privirile piezișe care încercau să descopere existența vreunui bărbat...

- Nu.

- Familia dumneavoastră este de acord cu această alegere? Adică să lucrați aici nu cred că e prea placut pentru pări...

- Sunt orfană.

Ochii lui Markson au ieșit din orbite de parcă în capul lui avusese loc o explozie violentă.

„Să o accept pentru că e orfană sau o fi vreo ciudată cauzată de poliție... Vreo hoață! Dar dacă e ucigașă?!”

Dacă era o ucigașă și n-o accepta, oare nu ar fi putut să-l omoare oricum?

- Da... Poți rămâne la... la noi. O perioadă. O perioadă de probă, zic. Sau o perioadă... mai mare.

Nedumerită de bâlbâiala și incoerența directorului, Anne a mulțumit totuși politicos.

Rapiditatea cu care s-a instalat i-a uimit cam pe toți angajații, care nu erau chiar foarte mulți, 7 la număr, dar ceea ce i-a impresionat a fost faptul că a intrat să-i ducă tratamentul lui Patrick și i-a ascultat povestea.

Anne și-o reamintea:

- Când am luptat în război, am simțit că am un scop în viață... Nu mi-am făcut familia mea, aşa că m-am legat de alții. Fratele meu s-a căsătorit. Am un nepot de la el, un nepot care a

venit să mă viziteze aici uneori. Cred că ar fi venit mai des, dacă nu îi lăsam... dacă nu era peisajul de aici aşa urât. Şi e şi departe!

Anne ştia că nu acesta era motivul pentru care nepotul său nu venea mai des. Patrick făcuse greşeala de a-i lasă întreaga avere mult prea repede. Moartea bătrânlui era o chestiune de timp, iar averea lui nu era nici atât de mare încât să trezească dorinţa de ucis, dar nici atât de mică, încât să nu fi meritat vizitele obositoare la azil... 3 la număr.

- În război aveai comandant, iar comandantul dădea ordine. Era imposibil să nu ştii, era imposibil să trăieşti cu...

- Incertitudine, a completat Anne involuntar.

Patrick simtea că este în sfârşit înțeles. Se uita la ea flămând, dar nu flămând ars de vreun dor carnal, ci flămând după înțelegere, după sens. Uitându-se în ochii ei înțelegea că trăise mai multe decât ar fi trebuit să ştie cineva de vîrsta ei. A putut afla doar că era orfană, iar restul întrebărilor au fugit dintre ei doi, când Anne i-a spus că vrea să audă toată povestea.

- Unde eram? A, da... Când am luptat în război... Nu uitase firul poveștii, voia doar să afle dacă Anne nu folosise un pretext pentru a evita răspunsurile. A constatat că privirea atentă era dovada pertinentă a sincerității. N-a mai venit. Şi nu cred că va

mai veni. Aşa-mi trebuie dacă nu mi-am făcut familie. Dar m-ar fi iubit?

Nu am fost cel mai curajos dintre soldaţi, dar nici cel mai fricos. Tresăream când explodau obuzele, când simteam miroslul de sânge, care îmi înfundă nările și ființa într-atât încât simteam că-l beau, sau când ațipeam în tranșee, dar niciodată nu am fugit în partea opusă frontului. Nimic glorios acolo, dar nici nimic incert, poate doar supraviețuirea, dar cum ea e incertă și în spatele frontului... Nu îmi amintesc evenimente inedite, cum ar fi vreun camarad care se aruncă în bataia puștilor nepăsător sau vreun discurs antrenant al vreunui comandant. Am primit o medalie, dar nu m-a ferit să nu ajung aici. Nu mă înțelege greșit, Anne! Mă bucur că te-am cunoscut!...

Atât a îndurat Anne să-și amintească fără să izbucnească în plâns la mormântul lui Patrick din spatele sanatoriului. Ai lui nici măcar nu au venit la înmormântare, iar acest lucru, care l-ar fi întristat pe Patrick dacă l-ar fi știut înainte de a o întâlni pe Anne, nu l-a deranjat câtuși de puțin pe muribundul care își dădea sufletul strâns de mâna de Anne. Fata însă nu știa. Credea că Patrick s-a resemnat în fața morții și se învinovătea că nu a știut cum să-l facă fericit măcar înaintea evenimentului.

Mai credea asta și acum, combinând substanțele în eprubete în laboratorul improvizat în budoarul personal.

Căpătase „deprinderi doctoricești” studiind dintr-o carte din biblioteca prăfuită. Era o carte despre medicamentele calmante cu care ar trebui tratate persoanele cu puternice tulburări afective, precum toți pacienții sanatoriului, și unii dintre angajați chiar.

Medicamentele pomenite în carte nu se găseau în mini-farmacia sanatoriului, iar Anne reușise să le „reproducă” destul de bine și să le sintetizeze într-o substanță nouă. Nu o administra zilnic pacienților, ci aștepta un anumit moment.

Gerald zăcea de două zile în pat, iar Anne era nelipsită de lângă el. Aștepta cu seringa pregătită MOMENTUL. Acesta venea. Gerald își pierduse văzul. Anne îl mângaiă ușor pe mâna în căutarea venei. L-a întepat cu acul. Gerald a tresărit ușor, apoi a început să zâmbească. Anne îi spunea o poveste-nu povestea tristă a vieții lui Gerald, ci povestea pe care o va lua cu el în mormânt.

Se făcea că Gerald alerga prin grădină alături de doi copii, nepoții săi. Avea câte unul de la fiecare-unul de la fată, altul de la băiat. Ambii căsătoriți și fericiți îi zâmbeau în tandem cu mama lor, soția lui Gerald, din fața casei. El le-a făcut cu mâna și s-a luat la întrecere cu nepoțeii până la casă.

Gerald nu mai avea puls...

Substanța pe care i-o administrase Anne era o substanță care alina durerile și crea o stare de euforie. Totodată, provoca halucinații, astfel că Gerald a trăit tot ceea ce Anne i-a șoptit la ureche în timp ce murea.

Nu știa nici acum povestea lui Gerald. Am ferit-o să o afle. Familia lui a murit într-un incendiu. Un vecin recalcitrant a dat foc la copacul din curte, iar focul s-a extins atât de repede încât cei din casă nu au avut vreo șansă. Copiii lui aveau 8 și 9 ani. Soția lui era destul de Tânără, 28 de ani. Au murit arși de vii și... îmbrățișați înainte de ziua în care Gerald a fost bătut și târât până în curtea sanatoriului. El a aflat la vreo 10 minute de incident și auzea până și după 10 ani, în somn strigătele lor de durere. Singura clipă când nu a mai fost trist de atunci a fost cea în care Anne a început să-i spună povestea.

Cu asta se consola Anne de când stătea în pat aşteptând-o pe Catherine să-i aducă apă. A rămas fără văz... O mică înțepătură. Simțea respirația lui Catherine până cînd au prins-o părinții ei de mâină și au ajutat-o să urce pe bordură. Se îndrepneau toți trei zâmbitori spre cinema. Au luat bilete la un film despre Anne, fata care a reușit să facă moartea dulce.

Didona Larisa Goanță

(n. 1986, București)

48h PM

Alarma telefonului suna de minute bune. Tonul matinal, săcâitor, ar fi trezit până și vecinii de la celălalt etaj, însă ei dormeau duși. Petre se cufundase între pernele de culori energizante, alese nepotrivit, iar Miruna, silfidă, cu cele 50 de kg ale ei, se răsfăța, ghemuită lângă jumătatea trupului cald și dezgolit al lui Petre. În camera cu lumină obscură, pisica încolăcită pe hainele aruncate cât colo contura tabloul primei lor dimineți împreună. Urmau să ajungă la Gara de Nord, pentru trenul de Brașov, și de acolo, mai departe, spre Poiană. Încă nu se dezmetiseră, nici fizic, nici psihic după noaptea trecută. Nici Petre, nici ea, Miruna. Se priveau îndelung, încă ușor jenați de faptul că amândoi erau goi și fără prea multă ținere de minte despre cele întâmplate.

Diminețile cu alarme îi aminteașă lui Petre de anii studenției. Nu de goana în ritm de mahmureală spre seminarii, ci de zilele în care, la ora 5 dimineața se afla deja într-un depozit de materiale, unde urma să încarce într-o mașină, până la ora 12, vreo 200 de saci. Praful inhalat, efortul susținut, condițiile insalubre i-au infiltrat în gând, treptat, ideea că și-ar putea duce viața chiar și în Legiunea Străină. Asocierea aberantă îl făcea să trăiască cu convingerea că ființa lui poate avea un sens în viitor. Fie că acel sens era dat de a fi plătit să ucidă.

De mic copil avea tendințe depresive. Nu avea nimic ludic, iar dinamica îi lipsea cu desăvârșire. Nu făcea altceva decât să urzească situații legate de oamenii maturi, aşa cum îi percepdea el, la vîrstă copilăriei, și să citească tomuri de cărți. Nu ținea sub pat cutii pline de jucării, nu râdea voios pe ulițele satului, iar copiii îl ocoseau ostentativ din pricina condiției sociale și familiare. Reperele îi lipseau cu desăvârșire. Fusese crescut de o mătușă din partea tatălui, care, la drept vorbind, uita adeseori că îl are. Îl ignora cu zilele și era total dezinteresată de el, din pricina aversiunii purtate mamei lui, chiar și după ce aceasta murise. De tată nu știa mare lucru, îi auzea adesea numele invocat în blestem. Asta atunci când pe femeie o învăluiau neajunsurile, frustrările de zi cu zi, dar și ostilitatea pentru Petre. Pe el nu-l deranțau aproape niciodată dojenelile ei, poate doar când îi interzicea să meargă la fotbal pe șesul din sat sau la discotecă.

Nemulțumirile au luat sfârșit odată cu plecarea la liceu. De atunci nici de mătușa lui n-a mai auzit nimic.

Pentru că venirea la oraș a coincis cu prima lui vizită într-o zonă populată cu mai mult de 300 de oameni, cât se aflau în cătunul lui, ostilitatea și vacarmul i-au părut chiar interesante. A locuit într-un internat de băieți, undeva la periferia Sucevei, și s-a întreținut din alocația școlară, mărinimia colegilor și infimul ajutor pentru copii proveniți din familii vulnerabile primit de la stat. În ciuda lipsurilor materiale și spirituale, invidia nu s-a cuibărit în mintea lui. Accepta umil ajutorul primit și gândeа optimist că poate, într-o bună zi, situația lui se va schimba în bine.

Era ambițios și delăsător în egală măsură, indolent în lună pară și dinamic în lună impară. Avea zvâcniri și letargii de moment. Un singur lucru a rămas constant în acea perioadă: abnegația pentru învățătură. Poate și pentru că interacțiunile sociale întârziau să apară, dar mai ales datorită crezământului că lucrurile se vor așeza diferit dacă va continua să studieze.

Cei 4 ani de liceu și schimbarea involuntară ce s-a petrecut o dată cu venirea la oraș nu l-au maturizat prea mult. Și a păstrat consecvența în utopii și imaturitatea în ființă, s-a ținut departe de prietenii, interacțiuni și sfere sociale. Practic, pe la finele liceului, se simțea un adolescent cu gândire vetustă, văguit de aceleași angoase de copil crescut fără părinți și lipsit de afec-

tivitate, cu prejudecătile troglodite, împrumutate fără voia lui de la mătuşa și profesorii comuniști abia ieșiți din vâlvătaia revoluției. Fără să fi auzit măcar cuvântul „psiholog”, nu știa el ce-i aia depresia și credea că, aşa cum unii oameni se nasc bolnavi, iar alții au talente native, și tristețea lui este o trăsătură din naștere. Nu Tânjea după mătușă, nu rumega asupra lipsei relațiilor amoroase, nu era conștient de inferioritatea materială pe care o tot ducea în spate. Nimic din toate nu-i părea motiv temeinic de tristețe. Avea să afle el mai târziu ce și cum e cu depresia...

Se cunoscuseră cu o seară în urmă, la un eveniment organizat de Miruna, undeva pe la Sala Radio. Puneau tot ce se întâmplase mai departe în noaptea ce tocmai își închidea ușile pe seama consumului exagerat de alcool. În tren spre Brașov, fracturat, au reușit să pună cap la cap întâmplările din seara geroasă, cu ceată densă și miros de fum înneccăcios a sfârșitului de noiembrie. După eveniment, la ieșirea din salon, Petre, pe picior de plecare, s-a aplecat să-și lege şiretul tenișilor. Miruna, stresată și stresantă din fire, l-a zărit în mulțimea de oameni și, sub impulsul gândului că din cauza vreunei dureri, s-a ghemuit fără voie, s-a dus glonț spre el. Aplecată pe vârful pantofilor roșii, de lac, l-a întrebat dacă îi poate oferi ajutor, însă el a refuzat-o scurt, și fără a-și ridica ochii ațintiți în şireturi, a îngânat chinuit un “nu, mulțumesc”. Miruna s-a ridicat, fără să acorde importanță impoliteții lui și și-a văzut mai departe de formalitățile enervante care

se impun la astfel de evenimente. Petre și-a văzut și el de drum, a ieșit din clădire și s-a îndreptat spre stația de troleibuz. Era înfrigurat, iar miroslul înneccăios îi amintea de serile de iarnă din perioada sărbătorilor și de fumul care drapa satul odată cu lăsarea întunericului. Pe atunci era fumul ce ieșea din hornul caselor sătești - acum venea din parcul de vis-a-vis, de la cei trei boschetari hapsâni care se încălzeau deasupra unui firicel de foc pe care mai degrabă părea că voiau să-l înghită decât din care să se încălzească. Îi era milă de ei, se gândea că poate merge să le lase pachetul de țigări și câțiva pitaci din buzunar, dar cum făcu primii pași, zări troleibuzul venind și abandonă ideea. Urcă în autobuz, constatănd aproape enervat că şireturile i s-au deznotat. Aplecat deasupra tenesilor, i-a revenit în gând culoarea pantofilor roșii care se proptiseră în fața lui cu câteva minute în urmă. Nu a găsit vreo explicație logică la decizia lui de a coborî la prima stație și de a se întoarce să caute perechea de pantofi roșii de lac. Revenind la Radio, în salonul modest, recepția la fel de modestă și, judecând după grimasele celor aflați acolo, fastidioasă, era pe final. Nu i-ar fi fost dificil să-și arunce ochii de jur împrejur, dar se simți năvălit de lene, iar fapta stupidă îl mâhnise atât de mult, încât atunci când descoperi picioarele pantofilor roșii care stăteau nemîșcate, lenevind aşezate comod pe un fotoliu, nu avu habar de ce și cum să o abordeze pe Tânără din fața lui care privea distrată spre nicăieri și peste tot.

În Bucureşti, ajuns odată cu facultatea, viaţa lui a început să capete un sens, o formă mai clară. A intrat cu bursă la facultatea de matematică, a început încă din primul an să ofere meditaţii contra-cost şi, peste toate astea, a fost împins de dorinţa de a cunoaşte persoane, cartiere, femei, mai sintetizat, să cunoască viaţa aceea care i-a repugnat până la 18 ani. Treptat a început să existe o balanţă. O balanţă între femei şi şcoală, între şcoală şi muncă sau între toate acestea cumulate şi însăşi existenţa lui. Ideologiile şi aspiraţiile lui s-au schimbat fundamental. Nu mai trăia la nivel platonic. Devenise treptat superficial, lipsit de empatie şi veşnic nemulţumit. Nu şi-a imaginat vreodată că, spre exemplu, îl vor putea nemulţumi oamenii mai mult decât se nemulţumea el însuşi. Îl deranjau atitudinile egoiste, deşi el însuşi devenise treptat, fără să-şi dea seama, un egoist. Privea cu dispreţ şi ostilitate toate femeile, deşi el însuşi transmitea dispreţ şi antipatie. Câştiga destul de bine de pe urma meditaţiilor, dar pentru că se împrietenise cu alcoolul, iar frustrările legate de neajunsurile materiale din copilărie le resimtea abia acum şi îi irigau mintea, risipea banii pe te miri ce prostii, de la bijuterii inutile la cosmetice, haine şi obiecte de care oricum nu se folosea. Era un băiat cu potenţial intelectual care, paradoxal, se cufunda într-o degradare principală şi morală, fără ca măcar să constieneze acest fapt, fără direcţii şi perspective de viitor. Tot lipsit de prieteni a continuat să rămână, de data aceasta pe bună dreptate,

căci nimeni nu-i agreea comportamentul. Dispreț primea din partea femeilor și fetișcanelor care treceau ocazional prin patul lui. S-a îndrăgostit năucitor de o colegă de la o altă grupă, însă nici măcar acest lucru nu l-a determinat să facă o schimbare în comportament și atitudine, fapt pentru care, după vreo opt luni, fata a plecat dezamăgită și lehamitită. Dumnezeu știe dacă avea vreuo noimă sau vreun sens băiatul săta. Dumnezeu știe din ce motiv a renunțat să ofere meditații și s-a angajat salahor la un depozit de materiale.

Chiar și aşa, după terminarea facultății, n-a vrut să rămână în relații cordiale nici cu salahorii, nici cu tocilarii care fantasau la ample și utopice cariere în cercetare sau locuri călduțe pe la diverse catedre universitare. Nici cu amicele din Pușkin, din căminele unde-și consuma amorurile și noptile de betie.

La 30 de ani, a luat decizia de a se înrola în Legiunea Străină, când începuse să-și conștientizeze traiul fără sens. Pentru că voia oarecum să se curățe de loc, oameni și profesia lui anostă, aceea de programator IT la o corporație fantomatică din București. Noi, lipsit de tentația de a mai bea și a face sex în exces, cu toată aversiunea față de oameni în general, a decis, pentru că oricum era omul extremelor, să încerce această aventură. Ne-cunoscută pentru majoritatea dintre ai lui, chiar și pentru el, în

ciuda preocupării și cercetărilor din ultimele luni, îl incita din ce în ce mai des ideea asta de a dispărea dintre oameni, într-un fel de joacă de-a moartea, de „dispar” și „apar din senin, cu puțin noroc, peste câțiva ani”, de „hai să fiu și eu, în sfârșit, diferit de restul lumii”.

Era în vara anului 2006, pe 14 iulie, de ziua Națională a Franței, când a aterizat pe aeroportul Charles de Gaulle din Paris, urmând să ia un tren spre Lille, la Caserne Négrier, acolo unde se afla unul din punctele de recrutare. S-a gândit în cele 3 ore petrecute în avion, și în aeroport la experiența îndrăzneață, a privit-o fără teamă și, chiar înainte de a ajunge în Paris, ca la cea mai vastă, radicală și demnă de toată virtutea. Pleca să omoare oameni la comanda altora. Tocmai de aceea a conchis că nu este cazul să-și afișeze afectivitatea, oricum plină de emfază, față de vreo persoană cunoscută. A plecat fără să sune la serviciu, fără să îmbrățișeze, fără să-și anunțe proprietarul, știa că e un fel de moarte, undercover pe Pământ și că nimeni nu avea să-l mai găsească. Doar pe pisică, singura aidoma unui prieten adevărat, a dus-o, într-o noapte, cu un taxi, la casa mătușii. Nu mai știa dacă mai trăiește sau mai locuiește acolo, dar i-a dat drumul pisicii pe poartă, fără ca cineva să-l vadă, și dus a fost.

La centrul din Lille a regăsit același mediu ostil, aidoma celui din toamna în care a ajuns la internatul din Suceava. Era o

atmosferă cazonă, ce punea în lumină trăsăturile oamenilor născuți a ajunge ucigași plătiți. Dintre toți, care aveau peste 1,85, el era cel mai scund. Avea 1,80 și mai bine de 80 de kg. Ziua și-a petrecut-o așteptând să se facă formalitățile necesare, iar în prima noapte, ascultând poveștile camarazilor de alte naționalătăți - o parte dintre ei la a doua înrolare - pe saltea, cu becul stins, a plâns pentru prima dată în viață. Desigur, avea posibilitatea să renunțe chiar a doua zi, însă nu a făcut-o, deși era ultima oară când avea ocazia. Odată intrat în joc, mai puteai renunța în două situații: fie mort, fie după 5 ani, la încheierea perioadei contrac-tuale. Programul draconic al exercițiilor din timpul antrenamen-telor, cu mers pe jos pe distanțe de 45 de km, fără oprire și cu o raniță ce cântărea nu mai puțin de 40 de kilograme în spate, la temperaturi de plus 40 sau minus 25 de grade, cu hrană și apă reduse la jumătatea unui consum obișnuit, l-au făcut în toată perioada de 4 luni să plângă în nenumărate rânduri. Dorea cu disperare să renunțe, avea reflecții necontenite și regreta viață dusă până să ajungă aici. Îi lipseau cărțile, pisica și zilele anoste scăldate în letargii interminabile. Primul an și-l amintește ca pe un infern deschis pe Pământ, cu ample operațiuni în teatrele de război din Kosovo, cu zeci de cadavre zilnic, oameni omorâți de mâna lui sau a camarazilor de unitate. Se transformase într-un robot gata oricând să ucidă, dominat de o sincronizare perfectă a corpului cu mintea, bântuit noapte de noapte de acțiunile din

cursul zilei precedente, precaut și extrem de pragmatic. Câștigul material nu l-a motivat nici măcar o dată în această perioadă. Nu s-a gândit nici la ce va face cu banii, nici cu viața lui schilodită psihic, în caz că va supraviețui.

A trecut razant pe lângă moarte de mai multe ori. Prima dată, la aproape doi ani după înrolare, atunci când, într-o misiune în Africa, brațul lui a fost străpuns de un glonț. Au urmat luni de recuperare într-un spital al bazei militare din Cape Town, o suferință covârșitoare și riscul ca brațul să-i fie amputat. În acea perioadă s-a și îndrăgostit de una dintre asistentele medicale care se îngrijeau de starea lui, o femeie cu 10 ani mai în vîrstă ca el, mulatră, diafană, cu un surâs permanent. S-a îndrăgostit de naturalețea ei, de atenția pe care i-o acorda, de glumele ei porcoase și de poveștile cu pacienți cărora ea le veghea, de cele mai multe ori, sfârșitul. Relația lor a însemnat recuperarea fizică și psihică de care el avea nevoie ca să-și poată continua ultimii trei ani rămași din contract. Nu a mai aflat niciodată nimic despre ea, deși după încheierea misiunii, a revenit în Africa, aşa cum i-a promis. Însă n-a fost chip să o mai găsească.

A doua oară când moartea l-a invitat la ea, a fost foarte aproape să accepte. În 2010, în teatrele de război, un proiectil de artilerie a explodat sub greutatea tancului de patrulă. Din cei 4 colegi, a fost singurul supraviețuitor. Găsit inconștient și cu

jumătate de corp aproape carbonizată, șansele de supraviețuire erau minime. În comă indusă a stat mai bine de o lună, iar brațul drept, cel pe care s-a temut atât de mult să-l piardă, fusese primul care-i cedase în explozie. Prin mintea lui s-au perindat reflecții năucitoare, de la conversații imaginare cu mama și Dumnezeu, la cugetări și arzătoare dorințe de a-și reseta viața. Tot răul, toată suferința fizică pe care a provocat-o ostentativ oamenilor a cumulat-o înzecit organismul lui, la fel cum a adunat și toată tristețea seculară a omenirii în gândirea lui. Și-a blestemat șansa de a fi continuat să trăiască, mult timp după ce s-a privit pentru prima dată de la accident într-o oglindă. Trecuseră 6 luni de agonie, recuperare, angoase și respingere a prezentului și mai rămăseseră alte șase luni din cei cinci ani ai contractului. Nu se punea problema să părăsească legiunea, avea obligația să rămâne până la finalul contractului, fără să poată participa însă la operațiuni și bineînțeles, fără a-și putea duce ultima decadă lenevind într-un fotoliu la soare, cu o carte pe brațe. Regulamentul îl obliga să participe la alte activități de organizare și formare din interiorul unității. Ideea de implicare prin relatarea și redactarea evenimentelor nu i-a aparținut. În primul rând, nu se știa cu veleități de povestitor, jurnalist sau om de comunicare și i se părea complet deplasat, aproape imposibil, să tehnoredacteze cu o singură mâнă, mai ales cu stânga. Bineînțeles, obiecțiile lui erau sub formă de monologuri. În Legiunea Străină nu se vine cu ar-

gumente, lamentări ori filosofii proprii, în Legiunea Străină se respiră și se execută ordine.

Trecuse un an de când a revenit în București. Plin de sechele fizice și psihice, dar cu identitatea lui reală. Nu a avut timp să se gândească dacă cineva s-a interesat de soarta lui în toți acești ani, dacă autoritățile l-au declarat decedat, sau dacă-i mai trăiește pisica. S-a întors cu alte planuri, dându-și seama, în ultimii 5 ani, cât de scurt și prețios este timpul. Și-a conștientizat existența inutilă avută până la momentul la înrolării, și-a propus să-și resteză viața și să trăiască într-un mod decent, util pentru el și pentru societate. Și-a donat jumătate din cont unei fundații, iar pe cealaltă a investit-o într-o casă. Și-o pisică.

S-a obișnuit și adaptat rapid și cu handicapul de care suferea, respectiv lipsa brațului drept și a grefelor încropite pe jumătate de corp. A deprins și veleități de jurnalist, iar blogul în care a depănat sute de povești lirice din perioada celor cinci ani în operațiuni a devenit viral. A trăit intens, s-a îndreptat smerit către Dumnezeu, a oferit toleranță și mărinimie aşa cum a primit la rându-i în perioada liceului, a devenit interesat de oameni, a vrut să-i descopere și să-i înțeleagă cu bunele și relele lor.

Chiar și după ce jumătatea corpului i-a fost mutilată, Petre a rămas cu același chip sculptat parcă de cei mai iscusiți artiști renascentiști. Un contur perfect al buzelor generoase și ispi-

toare, nasul roman și ochii căprui încadrați de sprâncenele negri-cioase, îl înfățișau ca pe un Tânăr rebel, carismatic și atrăgător, gata să plece într-o altă misiune sau numai bun să te îndrăgostești de el. Probabil aşa a cucerit-o pe Tânără de 30 de ani, Miruna Munteanu. PR-ista l-a frapat: semăna izbitor cu asistenta care l-a îngrijit, cea pe care nu a mai întâlnit-o niciodată. Asta probabil l-a făcut ca în aceea seară geroasă, cu ceață densă și miros de fum înnecăcios a sfârșitului de noiembrie, la Green Hours, să o ceară într-o căsătorie de probă pentru 48 de ore. În cele două zile petrecute în Poiană, viața lui a căpătat, în cele din urmă, sensul mult dorit. Păcat că s-a frânt subit că în una dintre situațiile absurde, complicate pe care și le imagina în copilărie despre destinul oamenilor maturi.

La data de 21.11.2012, ziarul Adevărul anunță cu regret trecerea în nefiintă a colegului și prietenului Petre Stoian, decedat în urma tragicului accident feroviar produs în cursul zilei de astăzi pe ruta Brașov-București.

Maria Mirela Martelli

(n. 1994, Cluj-Napoca)

Cea mai fericită zi din viața domnului Marinescu

Domnul Marinescu avusese toată viața o angoasă față de apele adânci și, ajuns la șaptezeci și trei de ani, plăcuit de moarte, se hotărî, într-o joi, să o înfrunte. Trăind într-un oraș oarecare, la o depărtare de sute de kilometri de orice apă sărată și cu un sigur râu, nu prea larg, și un singur lac, nu prea curat, în apropiere, singura opțiune care îi mai rămăsese era bazinele. Din cele patru complexe de natație îl alese, cu mândrie, acela care aparținea facultății pe care o terminase și el în tinerețe. Beneficia de reducerea de pensiină, care îl bucura, poate, mai mult decât se cuvine. Își numără, aşadar, banii, de două ori, înainte să iasă din garsoniera strămtă în care trăia. Verifică apa și gazul, erau bine închise. Pentru siguranță, îi mai puse un pic de apă hamsterului – dădea pe lângă – și un pic de mâncare. Ca să fie sigur. Ieși din casă, răsuci cheia de trei ori în ușă și o băgă bine în

buzunar. După două scări, urcă iarăși, deschise ușa, își luă geanta cu costumul de baie și prosopul, ieși, răsuci cheia de trei ori și coborî scările. După vreo zece, se întrebă dacă închise oare ușa. Lăsă, nu prea conta. Era doar televizorul de furat, Nemo, hamsterul, niște cartofi, farfurii și prea puțin din pensia rămasă, ascunsă bine într-un plic sub pachetul de făină. N-ar fi fost o tragedie să-i intre cineva în casă – măcar ar fi avut de făcut curat. Doar de Nemo i-ar fi fost dor, cu cine ar mai fi comentat el filmele de la televizor? Nemo îmbătrânise odată cu el, se atașase de el, deși fusese hamsterul nepoților, aceștia se plăcăsă și-l dădură lui când ajunse la maturitate. Așa că el și Nemo, se întâlniră cam la aceeași stadiu al vieții. Oare lui îi plăcea apa? Avea să-l întrebe când se va întoarce. Știa exact stația de autobuz – de fapt, mai trecuse pe lângă complexul de natație de câteva ori, dar nu îl băgase în seamă. Se urcă. Nu era îmbulzeală, era mijlocul zilei și nu mergea nimeni la serviciu, nici nu venea. Avusese grija să mănânce un mic dejun copios – slănină, telemea, un ou fierb, pâine și unt – și nimic apoi, să nu aibă mișcări la burtă. Își luase chiar și apă cu el într-o sticlă de plastic, gândindu-se, pe bună dreptate, că i se va face sete de la efort. Coborî, era sigur, la stația potrivită, însă îi luă ceva să se orienteze în spațiu. Hotărât, merse într-o direcție, apoi în alta, până văzu, în depărtare, scris mare COMPLEXUL DE NATAȚIE. Era norocos că era încă atât de sănătos, vedea mai bine decât mulți tineri, se mișca iarăși, bi-

nișor, și nu avea nevoie de ajutorul nimănuia să supraviețuiască. Bine, mai uita el să mănânce uneori, sau adormea zile întregi în fața televizorului fără să se prea miște, dar pe Nemo îl hrănea întotdeauna și de murit, n-a murit până acum. Corpul îi funcționa bine, nu căzuse niciodată fără motiv. Așadar era destul de convins că, odată ce-și va aminti odioasele mișcări pe care le învățase când avea șapte ani și tatăl lui îl chinuia împingându-l în apă la strandul orașului, totul va merge strună.

La ghișeu își luă abonament pe zece intrări. Doamna cea Tânără care îi făcea fotografia de permis îl privi destul de încruntată, dar el o ignoră. Nu judecările altora îl speriau, ci apa. Îi provoca un sentiment de nesiguranță, sau, poate, de scârbă, sau de curiozitate morbidă, nu putea să spună exact. Dar, după cum se gândeau el, nu mai avea mult de trăit, și nici pentru ce, aşa că măcar treaba asta să o rezolve, dacă pe celealte nu a putut.

- Poftiți. Vă va trebui și casca obligatorie.

- Este de cumpărat aici? întrebă el, răgușit.

- Da, textilă sau din latex?

Domnul Marinescu își pipăi pielea moale a capului, acoperită de câteva fire de păr slabe. Nu îi mai trebui și chinul dureros al latexului deși, cu casca textilă, s-ar fi udat și poate s-ar fi răcit.

- E caldă apa? întrebă.
- Are între 26 și 28 de grade. răsunse doamna.
- Textilă, atunci! zise, sperând că a făcut alegera corectă.
- Ce culoare? ... avem verde, roșie, albastră...
- Roșie, vă rog.
- 16 lei.

Întinse și banii aceia pe tejghea, puțin nemulțumit de cheltuiala necalculată.

- Mulțumesc! zise, luându-și cardul și casca. Se îndreptă apoi spre intrare – erau bare din acelea care se roteau automat ca la metrou.

- Apropiați cardul de acolo, pe margine, la semn, unde e lumina roșie, și se mișcă automat, se auzi doamna de la ghișeu.

- A, mulțumesc, răsunse el, făcând un pas înainte. Se pu-se exact între două bare, apropie cardul ușor, apoi mai apăsat. Se făcu o lumină verde – beep. Bara se mișcă și el păși repede. Intră apoi pe singura ușă pe care o văzu. Era foarte cald înăuntru. Merse în față pe hol până văzu scris Vestiar Bărbați. Intră, erau câteva haine și genți lăsate pe bănci. Era foarte curat. Pe un perete scria DUȘUL OBLIGATORIU ÎNAINTE ȘI DUPĂ INTRAREA ÎN

BAZIN. Înghițî în gol. Nu era nimeni în afară de el și oglinzile. Se simțea, totuși, stingher. Își lăsa geanta pe bancă și se hotărî să meargă să vadă mai bine bazinul. Urmări indicatoarele – SPRE BAZIN. Ajunse însă într-un loc unde, ca să ajungă la bazin, trebuia să treacă printr-un fel de zonă cu apă pe jos, și el era încălțat. Se întoarse, încet, în vestiar, să-și lase papucii și șosetele. Realiză că nu își luase șlapi. Se uită prin jur – nu erau șlapi. Ah, prostul, doar nu voia să fure șlapii altcuiva! Va merge desculț. Ieși din vestiar și vră să meargă înspre bazin, dar tocmai atunci văzu un alt indicator – SPRE TRIBUNĂ. Îl urmări. Era la primul etaj, în spate erau rânduri de scaune roșii și în față, jos, se întindea bazinul albastru. Avea șase culoare despărțite prin plutitoare roșii și albe. Era foarte frumos, foarte mare și foarte înfricoșător. Ca să-și facă curaj, se aşeză pe un scaun să privească.

Oameni cu căști de toate culorile înotau, cam doi pe culoar, maxim trei. Unii erau mai în vîrstă – nu chiar ca el, dar majoritatea erau tineri. Pe panoul din dreapta lui scria regulile – aruncă un ochi pe ele. PURTAREA ȘLAPILOR ESTE OBLIGATORIE. ACCESUL PERSOANELOR CARE NU ȘTIU SĂ ÎNOATE E INTERZIS. Se mușcă de buzele subțiri. Chiar spera să-și amintească. Privi iarăși – oamenilor le venea atât de ușor. Se mișcau în apă de parcă se născuseră în ea. Bine, poate unii chiar se născuseră, dar cu siguranță nu prea mulți, că nu era aşa comun. Niște fete tinere râdeau pe margine, un tip făcea ture ex-

trem de rapid, în fluture, o doamnă pe la cincizeci de ani înota rezistent, fără să se opreasă, mai încolo părea a fi un cuplu, el și ea înotând în contratimp, unii priveau ceasul, își cronometrau turele, alții nu, oricum, trupurile lor se comportau aşa de normal în apă, că-l speriau. Voia să le vadă mai bine – fără să pară prea ciudat – mai de aproape. Nu se mișcă însă. Își miji ochii. Fetele de pe margine se aruncă în apă și înotau bras, le urmări mișcările, își amintea stilul ăsta, însă nu-i plăcuse niciodată prea mult. Era ceva vulgar în a-ți depărta picioarele în forma aceea și a da din mâini aşa – și de ce ai vrea să imiți o broască? Lui îi plăcea cel mai mult stilul craul, dar ăsta sigur nu-l putea face din prima, că era greu. Tânărul acela înota craul foarte bine, de pe culoarul trei. Se uită la el foarte fix, sperând că-l va vedea. Corpul lui țâșnea prin apă cu o viteză și eleganță uimitoare. Îl urmărea mai bine după casca verde. Nu-și luă ochii de pe el o lungă perioadă de timp. Îi veni însă să tușească, și asta îl scoase din reverie. Privi ceasul, speriat. Trecuse deja jumătate de oră de când stătea pe scaun și nici nu se schimbase încă! Se întoarse în vestiar, dar de data asta cineva era la duș, și un alt bărbat, la vreo treizeci de ani, se usca cu prosopul. Se gândi să se întoarcă mai bine mai târziu, când nu avea să fie nimeni, și se puse la loc pe scaun în tribună, chiar în colț, cât mai aproape de balustradă. Tânărul pe care îl urmărise nu mai era, însă apăruseră niște fete, probabil studiente, cu căști frumos decorate cu flori, care înotau toate pe același cu-

loar. Înotau craul! Ce frumos li se mișcau corporile. Apa sclipea în urma lor, soarele le lumina reflexiile și ele se mișcau ca într-un dans primordial, hypnotizant. Domnul Marinescu aproape își ținea respirația observându-le. Le urmărea mâinile cu plăcere, împingând apa maiestuos. Picioarele îl nemulțumeau cumva, chiar dacă erau lungi și subțiri, le voia parcă altfel, nu știa cum. Coapsele acelea ... și picioarele, nu erau destul de apropriate unele de celealte, ușoara distanță dintre ele îl neliniștea. Fundul se mișca însă bine, când acoperit de albastrul apei, când de razele soarelui. Își antrena ochii să le vadă cât mai bine. Dacă fetele ar fi avut și părul desprins, plutind prin apă, ce frumos ar fi fost! Zâmbi cu gura până la urechi și le urmări neîncetat. Îl apucă, însă, iar tușitul. Își aminti de timp, tresări, privi ceasul. Trecuse o oră și douăzeci de minute! Nici nu mai avea timp să înoate, în curând expira intrarea! Îl cuprinse panica, se duse până în vestiar, doi bărbați se îmbrăcau. Se prefăcu că se uita la ceva în geantă, dar se hotărî să nu se îmbrace nici acum, nu mai avea rost. Putea să folosească timpul rămas obișnuindu-se cu locul, da. Se întoarse în tribună și, pentru următoarele patruzeci de minute, urmări mișcările tuturor oamenilor în apă, apreciându-le în mod special pe unele și judecându-le pe altele. Își strânse apoi lucrurile, se întcălță și plecă destul de mulțumit, cu gândul că data viitoare va fi pregătit să înoate.

Nici vorbă. Domnul Marinescu făcu exact același ritual și la următoarea lui intrare la bazin. Și următoarea. Și următoarea. Începuse să învețe programul celorlalți utilizatori – duminică seara veneau oamenii să se relaxeze, și sămbăta la fel. Diminețile din timpul săptămânii veneau mai mult elevii care aveau oră și profesorii lor, dar și alții, mai ales pensionari, ca el. Însă ei înotau. În fine, alesese după-amiezile, căci atunci nu erau ore de elevi – astea îl distrăgeau, că ei nu înotau, ci tot făceau exerciții pe margine și gălăgie -, veneau câteva studente și alți tineri care înotau plăcut, și soarele era spre apus, lăsând o lumină numai bună, spre deosebire de cea artificială, produsă de becurile de pe tavan. Oamenii care înotau craul îi plăceau foarte mult, dar și cei care înotau pe spate erau buni, dacă nu dădeau prea tare din picioare. Cei care se strecurau prin apă ca niște pești erau preferații lui. De obicei, era vorba de tineri și tinere. Îi urmărea cu nesaț, aproape că se lăsa pe bară să-i vadă mai bine – dar nu voia să fie prea evident. Într-una din zile voi să se ducă acolo jos, chiar unde era bazinul, și să stea pe bancă de-acolo, însă ar fi fost prea ciudat, plus că nu voia să se schimbe, și atunci l-ar fi reperat din prima. Ceea ce nu știa domnul Marinescu sau, ceea ce ignora în mod voit, era că el fusese oricum reperat. Salvamarii care lucrau la bazin îl cunoșteau deja și șușoteau tot felul de lucruri despre el, râzând pervers. Studentele vorbeau între ele despre orarul lui, sperând să-l oculească. Urau să fie privite de el – parcă le judeca

corful mai rău ca tinerii de pe stradă. Bărbații nu vorbeau despre asta, însă se simțea nespus de stingheri, nu erau obișnuiți deloc să fie priviți.

Una dintre doamnele de la ghișeu era deranjată de prezența lui în mod special. Vorbea cu cei de la pază *Ar trebui să-i interzicem să intre. Vine doar și se uită la oameni cum înoată! E un pervers bătrân, cine știe ce face acasă, poate le și filmează pe fete. E îngrozitor.* Ei ziceau *Bine, dar a plătit, nu putem face nimic*, dar ea răspundea *Nu știu, eu zic să nu îi mai vindem alte abonamente după ce i se termină asta.* Iar ei ziceau *Dar nu poți, aşa, după cum te taie capul.* Ea înapoi *Bine, dar el poate să se uite la oameni aşa ca un ciudat? Ar trebui să fie interzis. Am putea găsi noi ceva.* Ei continuau *Nu cred că e o idee bună, totuși, e un client.* Ea replica *Client pe naiba! Dacă ai avea în hotel un client care vine doar ca să audă pe ceilalți cum fac sex prin pereți, fără voia lor, sigur, l-ai mai primi? Să se uite pe găurile cheii la ei în apartament?!* Și ei *Nu știu, dar nu asta e situația. Nimeni nu face sex, doar înoată.* Ea, exasperată *Dar el se uită cu aceeași perversitate! V-ați lăsa fiica să vină să înoate aici, știind că el o să o privatască, cu balele curgându-i, să-i urmărească fiecare mișcare din apă?!* Paznici nu mai ziseră nimic atunci, dădură doar din cap în sens negativ. Poate avea ea dreptate, dar ce să facă?

Domnul Marinescu era însă total desprins de lumea exterioră. Apa și oamenii înotând îl fascinau mai mult ca niciodată. Abia aștepta să vină momentul săptămânii când mergea la bazin. Nu voia să meargă în fiecare zi, altfel s-ar fi terminat abonamentul prea repede, lui trebuia să-i vină pensia, și, în plus, n-ar mai fi fost toată magia aia. Așa că toată ziua aștepta să treacă, și următoarea, și următoarea, până la aceea în care mergea la bazin. Se pregătea grandios, lua un mic dejun pe cinste. Niciodată nu uita să-i dea de mâncare lui Nemo. La geanta de bazin singurul lucru schimbat era adăugarea șlapilor – în rest, până și apa rămase aceeași ca și prima dată când se duse. Nu-i era sete, nu-i era foame, stătea doar în tribună și privea fetele înotând, le urmărea cu mândrie, parcă ar fi fost fiicele lui, sau soțiiile lui, sau creațiile lui, când înotau craul frumos și elegant, îi tresărea inima de bucurie. Nu știa, nu putea să-și explice de ce, dar era prins, hipnotizat de reflexia apei, de mâinile mișcându-se pe sub ea, de bazinul și spatele tinerelor unduindu-se, până la fund le urmărea cu o plăcere nespusă, picioarele însă îi tot displăceau, deși, la unele, erau mai acceptabile decât la celelalte. Existența lui prinsește un sens nou și inedit. Era fascinat de fascinația lui, cu totul pierdut în ea. Visa oameni înotând, acasă, vorbea cu Nemo doar despre înot – de fapt, îi povestea ca și cum și el ar înota, nu doar ar privi, căci îi era prea rușine să recunoască ciudătenia acțiunilor sale - , pe autobuz se gândeau la înot, la supermarket pe

podeaua sclipitoare, vedea apă, pe trotuar, când vedea iarbă, se gândeau la alge, și, într-un final, fără să vrea și fără să recunoască, devenise absolut obsedat de corpuri înotând.

Prezența lui devinea însă tot mai pregnantă și tot mai deranjantă la bazin. Doamna de la ghișeu aproape că număra, nervoasă, studentele și tinerii care încă îl mai frecventau. Era convinsă că numărul scăzuse de când cu nebunul acesta bătrân. Unele fete erau deranjate în mod special de el. Aveau impresia că o să intre peste ele în vestiar, scuzându-se că n-a văzut bine că scrie fete, sau orice altă scuză de pensionar pervers. Când înotau, nu se mai simțeau bine, ci de-a dreptul scârbos, simțindu-și fiecare mișcare procesată mental de ciudatul din primul rând al tribunei. Uneia, mai ales, îi venise o dată să vomite, căci, înotând liniștită craul, se opri și aruncă o privire înspre scaune și-l văzu urmărind-o cu ochii mari, ficsi, și putu să jure că mâinile lui îi erau ascunse între picioare! Nu mai știa atunci în ce direcție să ia, i se făcuse rău, în apă nu se putea ascunde, afară era vizibilă, aşa că rămase, cu spatele la el, nemîșcată pe marginea bazinului o lungă perioadă de timp, până își reveni și atunci, cu capul în pământ, se ridică și ieși cât se poate de repede din zona liberă a bazinului, fugind până în vestiar și îmbrăcându-se.

Domnul Marinescu era, pe zi ce trecea, tot mai fericit. Aștepta mersul la bazin cu nerăbdare. Își amintea fiecare corp și

deosebea oamenii după stilul de înot, după mâini, după picioare, după formă și după căștile lor colorate. Adora apa acum – fără să o atingă, desigur. Nici nu se mai punea problema să încerce să înoate. O dată, aproape că uitase bagajul cu costumul de înot și mersese până la stație cu mâinile goale. Mai mai că se hotărî să-l ignore total, însă chiar când să se urce în autobuz, se răzgândi și se duse să-l ia. Aşa, să dea bine. Într-un fel, doar pe el se mai fraierea că ceea ce face el e cu totul și cu totul normal. Însă cu greu – mai avea doar o intrare pe abonament. Se hotărî să sărbătorească înainte să-și ia și a doua tură de câte zece. Nu știa încă cum. Avea să meargă la bazin, să se bucure, și apoi să decidă. Se îmbrăcă, pentru început, cu cele mai bune haine. Ajuns, își luă locul obișnuit pe scaunul din primul rând din colț și urmări cu mare poftă înotătorii lui preferați – fata cu casca portocalie, băiatul cu casca verde, încă o fată cu casca albă. Ah, ce frumos le mișca apa trupul! Ce frumos trăiau ei sub albastrul cald! Se umplu de imaginea lor, aproape că voi să o atingă, să se transpună în corpul lor Tânăr și înotător, să simtă el apa pe piele, să simtă domniația lui asupra ei. El nu se vedea, însă stătea tot mai aplecat în față, cu mâinile pe genunchi, cât mai în față, să-i vadă și să-i simtă cât mai bine. Și ei, și ele, înotând, se simțeau tot mai prost. Ah, cum sorbea mișcările lor! Zâmbea fericit, tare fericit. În ziua aceea, își încălță pantofii buni, își puse șlapii înapoi în geantă și se hotărî, ieșind din complex, că era cea mai fericită

zi a vieții sale. Fiind pierdut în visare în drumul spre autobuz, pășind pe frunzele din parc și gândindu-se la apă, la corpuși unduindu-se, nu observă deloc când un grup de tineri îl înconjură. Când unul dintre ei îl împinse și se dezechilibră, se trezi brusc la realitate. Erau patru, poate cinci, purtau glugi și nu le putea vedea fața. Îl împingeau din toate părțile, în cerc, nu-l lăsau să cadă pe jos, îl împingeau doar.

- Perversule! îi șopteau.

- Perversule! Nenorocitule, pervers bătrân și scârbos ce ești, ai norocul că nu te snopim în bătaie, îi zise unul la ureche, înainte să-l împingă din nou.

- Să nu te mai prindem la bazin, da?

- Da?

- Perversul dracului. Să nu te mai uiți niciodată la prietenia mea, sau îți scot ochii din orbite.

- Să nu te mai vedem niciodată, clar?

- Mai bine dispara de pe fața pământului

- De ce nu putrezești și mori odată?

- Uite-l cum se împiedică, moșu'...

- Căcat ce ești, ce mai aştepți?

- Hai, du-te să mori.

- Hai că îi loc în cimitir.

- Perversu' dracu'.

- Hai, du-te să-ți iezi eurobuzu' și să nu te mai prind pe aici, zise unul, împingându-l atât de tare încât căzu. Ceilalți se strânseră în jurul lui, cerc. În sus vedea doar glugi negre, simți căzându-i pe față globuri de salivă.

- Și dacă te prind...

- Dacă te mai prindem...

Băieții izbucniră într-un râs odios, făcând semnul tăierii gâtului.

- Ce, ești surd și mut?

- Mai dați-i câteva șuturi să-și revină.

- Ai auzit ce am zis, bă?

- Bă, ai auzit?

- Da! șopti, terifiat, domnul Marinescu. Băieții râseră și-l mai împinseră de câteva ori, lăsându-l apoi pe jos, între frunze.

Rămase acolo o bucată de vreme.

Nu-l dorea nimic.

Nimic mare lucru.

Când se înnoptă, domnul Marinescu se ridică. Trebuia să-i dea de mâncare lui Nemo. Merse acasă pe jos, încet, fără să se gândească la nimic. Se mai gândeau la Nemo. Oare îi era dor de el? Nu știa ce să-i povestească de data asta. Parcă uitase, avusese ceva de povestit, dar uitase. Oare trebuia să-i cumpere de mâncare? Nu, sigur era mâncare. Intră totuși într-un magazin pentru animale. Îi cumpără o punguță cu delicatessen pentru hamster și o cușcă pentru călătorit. Poate Nemo voia să meargă undeva. Poate el voia să meargă undeva. Poate.

Noaptea se lăsă, ușor, peste oraș. Domnul Marinescu ajunse acasă, învârti cheia de trei ori, închise ușa după el, învârti cheia de trei ori, se descălță. Observă că, pe undeva, uitase bagajul cu costumul de baie, șlapii, prosopul și sticla cu apă. Nu mai conta acum. Voia să-i dea de mâncare la Nemo. Hamsterul sătean nemîscat în acvariu. Nu părea prea fericit.

- Nici tu? șopti încet domnul Marinescu.

Îi mai puse niște mâncare peste cea veche și-i schimbă apa. Nemo era tare gras. Poate îl hrănea prea mult, îi trecu bărtânlui prin cap. Nu mai conta acum.

Deschise televizorul și se puse să doarmă în fața lui.

După câteva zile, se trezi din reverie. Nu îi era foame. Verifică repede acvariul lui Nemo – avea de mâncare și apă. Se simți ușurat. Privi spre calendarul ortodox – era joi. Era o zi bună, se hotărî domnul Marinescu. O zi bună pentru ce? O zi bună pentru orice. Domnul Marinescu luă o pungă în care puse o sticlă cu apă și mâncare pentru Nemo, apoi îl luă și pe hamster și îl puse în cușca nou cumpărată. Era o zi bună pentru a merge acasă.

Ieși din apartament, răsuci cheia de trei ori, apoi o puse în buzunar. Coborî trei scări, se întoarse, o deschise, închise galben, apă, căldura, currentul, apoi ieși, răsuci cheia de trei ori și coborî din nou. Luă autobuzul înspre gară, la gară ceru un bilet de tren. Era bine că avea reducere de pensionar, îi convinea. Nu aștepta mult după tren, cel puțin nu i se păru. Verifica tot timpul ca Nemo să aibă de mâncare. Își aminti că nu mai mâncase nici el de mult, aşa că își luă niște biscuiți din care mușca și mesteca foarte, foarte încet. Nu se gândeau la nimic. La nimic, la absolut

nimic. La un moment dat, trenul veni, el se urcă într-un compariment și se puse să doarmă. Avea să meargă acasă, în sfârșit.

Dormi tot drumul. Se trezi doar ca să-i dea de mâncare lui Nemo. Din când în când, mai mesteca biscuiți. Nu se gândeau la nimic, la nimic. Îi arăta controlorului biletul – era cu reducere de pensionar, da. Da, era pensionar.

- Unde mergeți, domnule?

- La mare.

- Aaa, frumos la mare, dar cam frig.

- Da.

În rest, dormi tot drumul. Când ajunse în gară, coborî. Întrebă o doamnă ce autobuz să ia înspre plajă. Din milă, aceasta îi explică chiar bine, de trei ori. Domnul Marinescu înțelesese, de fapt, din prima, dar tăcu din politețe. Îi dădu de mâncare lui Nemo înainte să se urce în autobuz – îi era frică că în autobuz nu va putea. Coborî la ultima stație – vedea marea.

Era prima dată când vedea marea în viața lui.

Și ultima, se gândi zâmbind amar.

Mergea acasă.

Casa lui era moartea.

Se mințise atâta timp că știe să înoate.

Sigur că nu știe, nici când avea șapte ani nu știa.

Îl apucase o nebunie, să se uite la oameni aşa.

Meritase cearta tinerilor.

Tinerii aveau dreptate.

Era vremea să moară.

Moartea îl aștepta – și ce frumoasă era, era marea!

Auzea valurile spulberându-se de mal.

Nu le auzise decât în filme.

Ce fericit era!

Decise că asta era cea mai fericită zi a vietii sale.

Lăsă cușca lui Nemo jos, o deschise și-i puse toată apa și
toată mâncarea rămasă.

- Ești liber acum, dragul meu! îi șopti.

Se descălță și păși înspre mare.

Nu mai era aproape nimeni pe plajă.

Vântul bătea, el privi în dreapta, în stânga.

Nu era salvamar.

Se simți cu adevărat fericit.

Apa era rece și lipicioasă pe picioarele lui.

Înaintă pas cu pas.

Nu-i era frică.

Înaintă până la glezne, până la genunchi, până la brâu,
până la piept, până la gât.

Era frig, un frig bun, foarte bun.

Hainele îi erau ude și grele.

Nu mai simțea frică, doar fericire.

Inima îi bătea tare repede.

Gust sărat în gură – nu era apa mării încă, ci venea de sus.

Nu era ploaia, ci lacrimile.

Era fericit, își jură.

Mergea acasă.

Nu mai exista nimic care să-l țină pe pământ.

Înaintă până la gură, înaintă până la nas, la ochi, la frunte,
până la ultimul fir de păr.

Înaintă cât putu, cât îl ținură picioarele.

Era pregătit.

Simți aerul rupându-i-se în piept, corpul bătrân vrând să se zbată, să trăiască, dar mintea i se opuse. Era acasă, era lângă moarte, era pregătit.

Corpul i se zbătea, nu-l asculta, începu să se îngrijoreze, spera să nu-l vadă nimeni, să nu-l salveze nimeni, voi să se sugrume, dar mâinile se mișcau fără voia lui, înaintau în intunerul apei, picioarele se mișcau ca și cum ar dansa, ca și cum ar ști. Frica îl cuprinse – dacă știa, de fapt, să înoate, și nu avea să moară? Ochii îi plângeau în hohote, se ruga, se ruga morții, însă corpul lui se zbătea, se zbătea aşa de tare, cu atâta energie, că parcă întinerea, se zbătea să meargă tot la fund, tot mai în larg, domnul Marinescu nu mai înțelegea nimic, plângaea și se zbătea și aștepta să moară, plângaea și se zbătea. Deodată, luă o mare gură de aer. "Asta nu e posibil", își spuse el rațional "sunt sub apă." Își deschise atunci ochii – în jurul lui pești lungi, lați, mici, mari, înnotau curioși. Se încreunță. Se simțea Tânăr, nu mort. "Am ajuns în rai!" zâmbi fericit. Într-adevăr, privindu-și mâinile, acestea nu mai erau slabe și zbârcite, ci tinere și puternice. Își dădu jos

cămaşa și sacoul – pieptul lui era unul plin de mușchi, și se mișca în ritmul inimii. Era viu și era Tânăr. Își pipăi pielea de pe burtă – părul era sărmos și tare, mușchii încordați. Își pipăi fața zbârcită – nu, nu, era netedă ca la optsprezece ani, ochii nu-i erau înfundați în orbite, nu-l dureau, buzele îi erau pline, dinții tari. Cum era asta posibil? "Sunt în rai, sunt în rai" își repetă domnul Marinescu. Își privi picioarele. Care picioare? Bețele lui slabe pe care le folosise toată viața la mers se transformaseră într-o superbă coadă verde de pește. Atunci, doar atunci, domnul Marinescu se simți acasă. Inima lui se umflă și-i pompă sânge în tot trupul viu, din vîrful degetelor până în vîrful cozii. și râse, râse din suflet, și râsetul lui se transformă într-un val grandios spulberându-se pe plajă. Aceasta era într-adevăr cea mai fericită zi a vieții sale.

Cristian Zoicas

(n. 1981, Baia Mare)

Ușa noastră cea spre ființă

- Închide ușa, Ovidiu! E curent!

Ovidiu, fără a-și lua privirea de la pantofii negri pe care și-i lustruia cu o delicată minuțiozitate, îi răspunde pe loc:

- E închisă, dragă, nu mai striga!

Din dormitor, miroșind a şampon şi a piele, Elena lipăie cu tălpile goale pe duşumele, venind să se convingă.

- Deci e închisă?

- Păi nu ţi-am spus?!

- Şi atunci de ce simt curent?

Se aşază pe un scaun tapițat și se ghemuiește în halatul de baie.

- Nu e niciun curent. Îți se pare ție, cum ai ieșit din baie.

Ovidiu își vede în continuare de pantofii lui sub ochii deveniți atenți ai Elenei. De sub prosopul făcut turban îi aluneca o șuvită udă și blondă.

- Ce? zice el, stingherit de privirea ei insistentă.

- Nimic. Ce faci cu pantofii? Pleci undeva?

- Nu.

- Și atunci?

- Îi dau cu cremă. Să nu crape. De ce?

Nu-i răspunde. Ridică din sprâncene și își trece piciorul stâng peste dreptul, legănându-l apoi ușor. Își studiază unghiile de la mâini, apoi se apleacă și spre cele de la picioare. Reverele halatului se despart de trupul ei, doar pentru o clipă, dar se zgribulește toată și își strânge brațele la piept. Ovidiu lasă baltă pantofii și se ridică.

- Auzi, dacă tot ți-e frig, de ce nu te îmbraci?

Elena se mulțumește să îi arunce o privire acră, apoi tresare, se saltă pe vârfurile picioarelor și se apropiie de ușă. Ridică arătătorul mâinii drepte în dreptul capului, semn că ar fi bine ca Ovidiu să facă liniște.

- Ce e?

- Ssst, taci! Ai auzit?

- Ce să aud?

- Ssst, taci dacă îți spun! Nu auzi?

- Ce, femeie?

- Ssst, taci odată! E cineva la ușă.

- Cine să fie, femeie? Ți se pare!

- Mi se pare pe dracu'! Hai și vezi cine e!

Ovidiu pufnește nervos și calcă apăsat spre ușă. Ea se trage într-o parte, cu brațele strânse la piept și rămâne cocoțată pe vârfuri, cu pupilele larg dilatate în ochii apoși și alerți.

Cu o smucitură, Ovidiu deschide ușa larg, dar afară e doar frig și întuneric. O trântește la loc, cuprins și el de un fior răcoros.

- Ei, ai văzut? Nu e nimeni!

- Na, nu e nimeni. Mi s-a părut, poate. mormăie ea, scuzându-se.

O cuprinde peste şolduri şi îşi lipeşte pubisul de al ei. Ea încearcă să se împingă înapoi pentru o clipă, să scape din strânsoare, când palmele lui încep să ii maseze cu putere fesele.

- Mai ţi-e frig? Mă gândeam că... dacă tot nu ai de gând să te îmbraci...

Elena se smulge brusc de lângă el şi îşi aranjează halatul.

- Termină, Ovidiu! Vrei să ne vadă copilul?

- Chiar! Unde e?

- Nu ştiu. Poate la el în cameră. Mă duc să văd.

Lipăind cu tălpile înfrigurate pe podelele reci, Elena se îndreaptă spre camera copilului, iar Ovidiu îşi imaginează rotunjimea feselor ei flexându-se sub halat, când aude o voce din spatele lui:

- Bună ziua!

Se sperie amândoi şi se întorc spre uşă, în dreptul căreia, nu se ştie de unde, răsărise un bărbat, înalt, supt la faţă şi palid. Dincolo de îmbrăcămîntea sa, în linii mari conventională şi posacă, ce e neobișnuit la înfăţişarea lui e pălăria cu panglică

neagră și ochelarii mari, butucănoși. Când își aranjează ochelarii pe nas, își deranjează pălăria, și apoi invers, și trece un minut așa, amuzându-se amândoi de lipsa lui ridicolă de îndemânare.

- Ce doriți? Întreabă Ovidiu până la urmă.

- Așa, deci ce doresc... Păi, în primul rând, bună ziua și mă iertați de deranj.

- Păi, chiar așa! Cum dați buzna peste oameni în halul săta?

- Așa, deci mă iertați, nu am dat buzna. Ușa era deschisă.

- Deschisă? Păi am închis-o eu mai înainte. Cum naiba?!

Ovidiu deschide din nou ușa, care de data aceasta îl surprinde cu un scârțâit urât și supărător. Afară sunt tot frigul și întunericul doar, așa că Ovidiu închide iarăși ușa și manevrează clanța de mai multe ori, să se convingă că se închide.

- Ei, na! Se închide, dar ce e cu scârțâitul săta?

Străinul îl întrerupe din firul speculațiilor sale cu privire la starea ușii:

- Deci, stimată doamnă, onorat domn, să nu pierdem timpul. Mă gândesc că aveți și alte lucruri de făcut decât să stați de vorbă cu mine. Cum ar fi, de exemplu, să reparați ușa. Dar nu asta

contează acum. Mă numesc Lukacs și vin cu o propunere pentru dumneavoastră.

- Lukacs ați spus? întreabă Elena.

- Da.

- Sunteți ungur?

- Deci, cum să zic... Nu sunt, doar tata era și bunicul din partea mamei. Dar de ce? Nu vă plac ungurii?

- A, nu! Adică ba da!

- Foarte bine atunci. Nu e oricum nici o supărare și, dacă îmi dați voie, voi continua. Deci, am o propunere, cum ziceam și, prin urmare, mă gândeam dacă nu cumva vă interesează un schimb de locuință.

Ovidiu caută pe furiș înspre Elena, apoi spune:

- Schimb de locuință? De ce ne-ar interesa? Nu ne interesează deloc.

Lukacs plescăie, departe de a fi convins să renunțe și continuă:

- Aș, domnule, să nu ne grăbim! Deci, ca să zic aşa, mai gândiți-vă și la doamna. Doar, nu-i aşa, hotărârile se iau îm-

preună la astfel de lucruri. Deci, zic eu, poate ar dori și doamna, nu-i aşa, mai mult spațiu, poate o șansă să se apuce de grădinărit, poate chiar să țineți un cățel, mai știu eu... Nu-i aşa, doamnă?

Elena își cuprinde în palme chipul devenit acum duios.

- Aaaa, un cățel! Întotdeauna mi-am dorit un cățel!

- Cățel? La ce naiba îți trebuie cățel? Nu avem și aşa destulă treabă? intervine Ovidiu, ușor stupefiat de direcția discuției.

Brusc, femeia își găsește cea mai expresivă grimășă de nemulțumire, ceva vecin cu pragul plânsului, aducând în mintea soțului ei teama că ar putea face o scenă, și tocmai acum, de față cu un străin.

- Dar chiar nu am voie să vreau și eu ceva? Bine că poți tu să arunci banii și să pierzi nopțile cu machetele tale de vapoare, lua-le-ar dracu'!

- Elena, termină! se răstește Ovidiu.

Lukacs se strecoară în spațiul dintre ei, tușind încet în pumn, ca pentru a-și drege glasul.

- Deci vapoare ziceți? Oho, dar cred că am exact ce vă trebuie dacă vă fascinează marea. Ia uitați aici, domnule, această frumoasă proprietate cu vedere spre mare!

Abia acum bagă de seamă cei doi că Lukacs a avut tot timpul o mapă voluminoasă pe care a ținut-o sub braț și din care chiar acum scoate o planșă și i-o arată lui Ovidiu, care clatină din cap.

- Mda, asta e frumoasă, chiar! Dar nu e scumpă?

- Nici vorbă, domnule. Deci, cum să vă zic, are toate caracteristicile unei superbe reședințe de vacanță de pe litoral, mai puțin marea și prețul.

- Cum adică „mai puțin marea”?

- Deci, cum să vă zic... E un imobil construit în manieră economică, cu costuri reduse adică. Are vedere spre mare, dar din rațiuni de economisire, cum ziceam, marea a fost exclusă din planul de construcție pentru a nu umfla costurile inutil. Avantajul este că și-o pot permite chiar și cei care nu au venituri foarte mari. Și, după cum puteți vedea, priveliștea este superbă, vă asigur!

- Hmm, știu și eu ce să zic... Poate că era mai bine cu mare cu tot, dar dacă e mai ieftin aşa...

Elena, uimită, nici nu mai bagă de seamă că prosopul din jurul capului începe să i se desfacă. Îi smulge lui Ovidiu planşa din mâna și o flutură cu dispreț.

- Ce e asta, domnule? Casă cu vedere la mare dar mare ioc? Ce să fac eu cu priveliștea dumitale?

- Deci, doamnă, mă iertați, dar e oricum o îmbunătățire față de frigul și întunericul din zona locuinței dumneavoastră actuale.

- Ei, hai că aici are dreptate! îi sare Ovidiu în ajutor.

- Bine că are dreptate! Bine că are! se pomenește Elena zbierând.

Ovidiu pălește și se uită cu îngrijorare tâmpă la Lukacs, jenat de ceea ce ar fi putut crede musafirul lor. Între timp Elena se mai liniștește, își scoate prosopul de pe cap și părul ei încă umed eliberează în aer miros de şampon cu rozmarin și avocado.

- Păi bine, mă, Ovidiu, eu nu merit? Nu merit și eu să stau pe plajă, să îmi desfăt trupul sub soare? Hai, spune că nu merit!

Pus în față unei astfel de provocări, Ovidiu ezită întâi, apoi zice cu jumătate de gură:

- Ba meriți...

- Nu ești hotărât!

- Ba sunt, dar nu avem bani. De ce nu înțelegi?

- Deci, mă iertați, dacă îmi dați voie să intervin. Există posibilitatea să facem un mic aranjament și se poate rezolva o sursă de finanțare.

Elenei îi sticlesc ochii.

- Un credit în bancă? întreabă Ovidiu. A, nu! Nu încă un credit la bancă! Avem destule!

- Domnule, deci, după cum spunea și un celebru șlagăr: nimic nu e prea mult. Sigur, trebuie ținut cont de posibilitățile dumneavoastră reale, de potențial la o adică. Întrebarea este cât de departe sunteți dispuși să mergeți?

- Până la capăt! strigă Elena.

- Ce e cu tine, femeie, ai înnebunit? Domnule Lukacs, uitați cum stă treaba. Eu sunt de acord, numai să ne spuneți care ar fi capătul acela.

- Ei, nu vă faceți griji! Deci, cum ar veni, nu e un capăt de lume, la o adică. Am experiență în domeniu și m-am gândit la toate. Orice împrumuturi ați contractat anterior vor fi comasate în cel nou, se face o recalculare, cum s-ar zice și... se iau în calcul

posibilități de plată înfara câștigurilor dumneavoastră bănești. Am un contract gata pregătit aici și cred că proprietatea pe care o puteți obține e chiar pe planșa următoare în catalog. Vă rog să consultați deci planșa, împreună cu doamna, firește. Nu e nu știu ce domeniu, dar e cu soare și plajă incluse, garantat!

Cei doi soți se înghesuie unul în altul să vadă mai bine planșa. Elena pare încântată de idee, Ovidiu în schimb se mai strâmbă, sceptic, dar în linii mari pare mulțumit. Mai mulțumit devine după ce vede cu câtă fascinație se uită Elena, cu ochi visători, la viitorul lor cămin pe marginea unei plaje. Parcă o vede, legânându-se în hamac, zâmbindu-i ca la început. Și el construiește vaporăse mici pe care le lanseză la apă, iar vaporăsele pleacă în larg și se fac vapoare mari și trimit cărți poștale din porturi îndepărtate.

Apoi visul se rupe. Buzele dragi ale Elenei se arcuiesc, se strâng ghem, se despart și se unesc iarăși ca să se despartă, ea întrebându-l între timp pe Lukacs:

- Totuși, domnule Lukacs, cum o să facem cu plata?
- Deci, doamnă, cum să vă explic, practic e foarte simplu. Aveți copii?
- Îl avem pe Matei, dar sper că asta nu înseamnă că...

- Nu înseamnă nimic, scumpă doamnă. Cum ziceam, e simplu: copilul urmează oricum a moșteni bunurile și proprietățile părinților. Deci, cum ar veni, de ce să nu fie pus la plată și el?

- Păi și dacă nu vrea?

- Aș, doamnă, nu vă grăbiți să vă faceți griji! La o adică, iar zic, ar putea refuza cineva o casă pe plajă, la malul mării?

- Totuși, mă gândesc și eu, Matei al nostru poate să aibă cu totul alte planuri. Nu știu ce să zic. Dumneavaastră i-ați face aşa ceva copilului dumneavaastră?

- Deci, doamnă, eu nu am copii. Copiii mei au murit.

- Aoleu! Vă rog să mă iertați! Dumnezeu să îi ierte!

- Nu vă mai faceți griji, doamnă! Sunt absolut sigur că nu îi va ierta nimeni și niciodată.

- Vai de mine, domnule Lukacs! Dar cum vorbiți aşa?

- Deci, scumpă doamnă, problema nu e cum vorbesc eu, ci ce vreți dumneavaastră. Vreți casă cu plajă și deschidere la mare? Vreți!

- Vrem!

- Atunci e simplu. Dacă scumpul dumneavoastră Matei nu vrea să plătească, ori are alte planuri, cum ziceați adică, atunci se vor găsi dintre copiii lui sau chiar din copiii copiilor lui să își dorească același lucru de nerefuzat: o casă la malul mării, cu plajă și toate celealte. Am dreptate?

Ovidiu, după ce pipăise, mângâiașe, frământase cu palma dreaptă spatele și fundul Elenei, rămasă fără vreun fel de reacție, prinsă de discuția asupra detaliilor contractului, își aduce aminte despre ce este vorba și ce se întâmplă de fapt:

- Are dreptate, Elena! Păi cine e atât de prost să dea cu piciorul la aşa ceva?

- Deci, atunci, la o adică se poate spune că ne-am înțeles. Mai rămâne un singur detaliu, și aici mă adresez în special dumneavoastră, domnule. Dacă îmi permiteți, trebuie neapărat să reparați ușa. După cum ați văzut, nici nu stă închisă, ba, iertați-mă, mai și scârțâie. Ori nu putem să nu ne gândim și la cei care râvnesc o locuință în aceste împrejurimi, bogate în frig și în tuneric.

- Sunt și unii care râvnesc la aşa ceva? se miră Ovidiu.

- Aș, domnule, sunt berechet. La o adică, ați fi chiar surprins.

- Bine, domnule Lukacs, sunt de acord. La o adică, e chiar firesc, cum ar veni.

- Exact aşa mă gândeam şi eu. Dacă sunteţi amabili să semnaţi aici şi aici, vă rog...

Cei doi îşi dispută puţin întâietatea pentru pixul lui Lukacs, Ovidiu i-l cedează Elenei în cele din urmă şi amândoi semnează cu iscălituri frumos bucate şi entuziaste.

- Foarte bine! Rămâne aşadar problema uşii, ţin să vă reamintesc, dacă nu vă supărăţi... insistă Lukacs, îndesând contractul proaspăt încheiat în mapa sa atotcuprinzătoare.

- Uşa nu e o problemă, staţi liniştit! Se rezolvă! îl asigură Ovidiu.

Până să reuşească Ovidiu să îi întâlnească privirea, Lukacs deja se făcuse nevăzut, neştiut, nefiind, după toată bănuiala folosindu-se de aceeaşi uşă ce nu stă nici închisă, ba mai şi scârţâie. Se cerea, nu se ştie de către cine, verificarea acestei stări de fapt, aşa că Ovidiu, abordând alura de inginer ce era, apucă temeinic clanţa uşii deschise, ventilând de mai multe ori frigul şi întunericul, în ambele sensuri.

- Măi, dar chiar că scârţâie drăcia asta!

- Eu tot ţi-am zis să o repari! îi reproşează Elena, rămasă complet despriată pe plăcile de gresie de pe hol, cu picioarele ei mici și albe, goale și ude, ne-mai-lipăind.

- Nu ar trebui să îi spunem și copilului? La o adică, cum să zic, practic îl privește și pe el, nu?

- Ba, și eu zic că ar trebui să îi spunem despre el și despre copiii lui și copiii copiilor lui și toate alea. Dar unde e?

- Păi nu ziceai că e în cameră?

- Aș, ziceam, practic nu ziceam nimic!

- Deci, practic, ziceai la o adică, cum să zic, că Matei e în camera lui.

- Mateeeee!

Liniștea. Liniștea aceea soră cu frigul și întunericul.

Cei doi îl caută în toate ungherele casei. Si, dacă te gândești, câte unghere aveau! Dar nimic.

- O fi ieșit afară?

- Pe bezna și pe frigul ăsta?

- Aș, păi nu știi cum sunt copiii? Practic, nu au nicio frică, la o adică!

- Deci, taci, măi Ovidiu, din gură! Trebuie să îl căutăm, dacă îmi dai voie!

- Îți dau femeie, aş... Să nu îți dau? Îl căutăm, fireşte, la o adică, îl chiar găsim!

Cei doi ies afară prin mâzga de întuneric şi de frig, ţinându-se de mâini, să nu se piardă. Sau, orice ar fi, să nu se.

După câtiva paşi, Ovidiu se opreşte brusc, o întoarce şi pe Elena spre direcţia din care credea el că plecaseră, şi îi spune:

- Ia uite, măi femeie, nu strica dacă lăsam uşa între deschisă. Măcar vedeam, cât de cât, de unde am pornit.

- Păi... măi Ovidiu! Nu cumva şi parcă era vorba că uşa nu stă închisă, ba mai şi scârţăie?

- Ba da, dar uite! Acuma nu se mai deschide, nici nu scârţăie...

- Păi, de ce?

- De a dracului ce e, femeie! De ce altceva?

- Mi-e frig...

- Eşti dezbrăcată?

- Da.

- Stai aşa, că îți dau puloverul meu.

Atunci mâinile celor doi se lasă una pe alta în voia sorții, frigul și întunericul se înghesuie între ei, iar în jurul Elenei stăruie acum doar muștenia îndărătnică a vidului, care nu vrea să grăiască, ori măcar să audă ceva.

- Ovidiu! strigă Elena, speriată și singură și despriuată și știindu-se frumoasă.

Niciun răspuns. Abia cu greu, ea tăcând, aude icnetele unui băiețaș însingurat și fără vreun reazem, de niciun fel.

- Matei! Mateeeeeeeeeeee!

Mintea Elenei, speriată, singură și despriuată, se azvârle în spirală amețitoare a unui singur gând: „Pe Ovidiu să îl ia naiba. Dar cu Matei, pot avea câți Ovidiu vreau eu!”.

- Mateeeeeeeeeeeeeeee!

O mâncă rece și osoasă îi cuprinde brațul dezgolit și ud.

- Ovidiu?

- Deci, doamnă, în primul rând, bună ziua și mă iertați de deranj dar, practic, cum să zic, cred că mă confundați cu altcineva, la o adică. Vin cu o propunere pentru dumneavoastră...

Teodora Vasilescu

(n. 1996, Pitești)

Autoportret. Salonul 8

Se preface că mă privește. Se preface că există. Și totul devine verde în jurul ei, i se albăstresc ochii de la lacrimi și gura i se încunjoară de apă de trandafiri. Se preface că vorbește despre Arthur Miller în timp ce mestecă obsesiv aceeași gumă de mes-tecat care zace de două zile pe noptieră. Frumusețea ei devine bolnăvicioasă și nesigură.

- M-ai lăsat să mă urâțesc.

- Te rog, i-ați pastilele!

- M-ai lăsat să mă ofilesc.

- Nu mă face să repet, i-ați pastilele.

Tot ce face este un joc. Acum țipă și își plimbă mâinile isteric despura capului, râde și plânge, blesteamă și bine-cuvântează crucile de pe marginea drumului, își dorește să mă sărute și să mă împingă peste trei perfuzii ascuțite. Este frumoasă doar atunci când nu realizează cine este. Oamenii se reduc la o știință de sine aprofundată doar atunci când se pierd pe stradă. Ce fac acum? Unde sunt? Ea nu a fost nicăieri, și asta a făcut-o să fie peste tot. Mă îngrijorează. Nu vrea să-și ia pastilele și nici nu vrea să culeagă florile din vază. Nu vrea să respire. Nu vrea să se cheme Amelia. Se denumește singură „cățeaua din colțul camerei”. Urlu în mine atât de tare, încât îmi crăp în două plămânii. Zâmbesc lin, o ascult și îmi zgârii sângele cu vorbe inhibate.

- Spune-mi tu, doctore... sau să-ți spun Marius? Sau să-ți spun Singurul Om de Aici? Ești cumva ultima persoană care m-a atins? Aș fi preferat să nu fi fost tu. Si totuși...

- Spune-mi mai bine, cine îți amintești că ești.

- Sunt o pasăre. Te pot învăța să zbori.

- Atât?

- Sunt o femeie.

- Atât?

- Sunt doar o fetiță.

- Atât?

- Sunt un nimeni. Asta voiai să auzi? Sunt un nimeni și nimicul mă satisfacă. Extazul se regăsește pe toate paturile din spitale și în momentele mele de realitate îmi doresc doar să mă întorc la vis. Și pun pariu că n-ai habar ce înseamnă să visezi. Să visezi cu adevărat, să șoptești în somn și să ţi se raspundă în vis. Într-o zi, am plecat cu barca pe pământ. Și se unduia atât de frumos prin iarbă, încât pluteam deasupra aerului. Și simteam cuvintele aşa cum îți simt ție mâna când mă bruschezi pentru a lua nenorocitele de pastile. Și totul se reduce la ele. Mi le dai și rămân blocată în camera asta plină de lumină pasivă și nu pot să scap nici măcar pentru trei secunde...trei secunde...

- Trei secunde de distrugere, doi ani de teamă, unul de suferință.

Sunt drastic cu mine. Sunt drastic cu ea. E doar o altă pacientă. O copilă îndrăgostită de mecanica florilor de câmp și nebună după poezia modernă. La ce ajunge un om când nu are limite? Doamne, cât mi-am dorit să mă eliberez de ele! Totul

devine libertate și libertatea devine totul. Te răsucești pe scaunul de la birou până îl rupi, cazi, privești tavanul putred în colțul drept, te ridici, te gândești cât durează două minute de dragoste, ti se face scârbă și te întorci în propria-ți cușcă. Un act de curaj și de frică. Mă duc în fiecare zi să-mi cumpăr pâine de la magazinul de lângă bloc. Femeia de acolo, de vreo treizeci de ani, ratată și urâtă de prea multe scopuri eşuate mă privește parcă ar vrea să sară pe mine. Mă privește cu o sete de pisică ținută în casă și cu niste ochi de câine milog. Ar fi o femeie credincioasă, dacă m-aș căsători cu ea, nu s-ar trezi în alt pat din frica constantă ca binele să arăzbuna. N-ar avea nimic sălbatic, și încercările de a face dragoste să ar rezuma la niște încercări. M-ar pupa pe obraz într-un mod țărănesc și dulce, mi-ar călca trei cămăși ca să am de unde alege și ar transforma DA-ul într-un stereotip verbal. Blondă cu părul până la umeri, mică și sofisticat de neîngrijită. Ai putea spune că o face intenționat și bărbății găsesc plăcere în a-și arăta superioritatea. Mi-ar spune mereu cât de mult își dorește o fată pe care să-o cheme Daria și un băiat, Mihai, iar eu i-aș spune că mi-e scârbă de biberoane și de lapte fierb, și mi-e scârbă de sânge, și mi-e scârbă de transformare bruscă. Ar vrea căpșuni pisate și să ar trezi în fiecare dimineață la ora șase. Doar întârzie la magazin.

- Pot să plec?

- Unde ai putea tu să pleci?

- La baie.

- De ce?

- Vreau să mă uit în oglindă.

- Asta voiai și acum trei minute.

- Asta o să vreau mereu.

- Săptămâna asta nu te vei mai privi. Și vreau să-ți imaginezi chipul tău, să-l desenezi și să-l lipești pe peretele de lângă pat. Amintește-ți forma buzelor, alunițele, denivelările de pe frunte. Memorează fiecare grimasă și pune-o în cuvinte.

- La ce bun? Într-o zi tot voi ajunge în fața unei oglinzi. E ca și cum aş afla totul despre un om înainte de a-l cunoaște, conștientă fiind de un moment inevitabil.

- Tu nu ești un om. Tu ești un chip. Și când îți vei întreba chipul ce mai face, nu-ți va răspunde. Și când îl vei urâți, nu-ți va întoarce spatele și nu te va scuipa. Nici când îți vei smulge genele nu va riposta. Nu ai ce să află, știi deja totul. Rememorează!

- Eu nu-s nici nebună, nici copilă.

- Dar ești Amelia. Și este suficient pentru azi.

Mereu atentă la cum își poartă mâinile, câte un deget, câte o unghie. Mă mișc pe langă ea pentru a-i observa imperfecțiunile. Vreau să văd ce o nemulțumește. Vreau să văd ce strigă pentru a fi scos. Și nu pot să găsesc nimic, nici măcar un loc îngust care mi-ar sufoca trăirile, nici măcar o rampă abruptă după care m-aș arunca în orice clipă. De ce nu se regăsește în rândurile de pe geam? A început să deseneze fulgi de nea pe podea de când femeia de serviciu a fost concediată. Îi place să credă că există un alt univers unde ninge cu mâini și cu inimi. Oamenii nu s-ar mai simți la fel de singuri. Și toți s-ar plimba pe stradă strângând între degete alte palme reci. Mi-a spus mereu că atunci când era mică se rostogolea de pe pernă cu dorința de a-și rupe oasele și de a fi în cât mai multe locuri în același timp. A fost un copil care și dorea prea mult. Și aşa a rămas fără nimic. Și aşa a început să-și adune sentimentele de sub patul propriilor gânduri.

- Nu am de ce să-ți desenez.

- Să-mi desenezi?

- Să-ți desenez.

- Atunci desenează-ți.

- Este cumva un semn? Un semn că voi pleca în curând de aici? Și neavând nicio fotografie cu mine mă oboligi să-ți las fața

mea desenată cu verde și roșu pe o hârtie albastră și ușor motolită? O vei înrăma? Sau o vei pune deasupra patului?

- Amelia...

- Dar Marius, oricare dintre cele două variante m-ar bucura enorm. Deși aş prefera să stau într-o ramă. M-ar putea admira mai mulți oameni. Doar imaginează-ți ceilalți pacienți care îți vor călca podeaua. Doar imaginează-ți toate primăverile în care n-am fost aici. Și imaginează-ți toate iernile în care nu voi fi.

- Câteodată mă faci să râd...

Ce cătea de femeie. Mă îngenunchează doar ca să-mi mângâie bărbia. Îmi povestește copilăria ei de parcă s-a întâmplat în viitor, de parcă poate să schimbe totul și să devină altcineva. Atunci de ce nu pleacă de aici mai repede? De ce nu se dizolvă în apă și se scurge pe lângă greamurile de termopan stricate pentru care nu am mai avut fonduri să le repar? De ce stă toată ziua și mă lasă să-o privesc? Devin corupt de propria-mi lege. Mă satisfac gândul că nu și-ar putea reveni vreodată. Mă satisfac gândul de a o îndopa cu pastile o viață și de a-i privi ochii cum se magnetizează de cureaua mea.

- Am fost la circ. Și era atât de mult haos, puteam să văd animalele închise. Și puteam să-mi răspund singură la toate

scrisorile libertății. Săream pe locurile neocupate ca o maimuță. Pentru o secundă, am sperat că cei din organizare mă vor vedea și mă vor lua cu ei. Aș fi putut să fiu fata cu mingile sau cea care aruncă cu cuțite. Puteam să fiu chiar ținta ce se spera a fi mereu ocolită. Aș fi înlocuit zebra când a murit sau șarpele într-un coș de plastic. Orice numai să fi plecat de acasă. Orice numai să evadez.

- Ai evadat în ziua aceea?

- Am evadat destul cât să vreau să mă întorc înapoi.

- Și te-ai întors?

- Nu.

- Mă amuzi. Ce contradicție mai ești și tu?, am schițat un zâmbet

- Mă apropiam de cortină, era mult prea aglomerat, oamenii erau prea agitați așteptând girafa. Am intrat în lumea lor și mi s-a plimbat un șarpe pe lângă talpă. Ce plăcere mi-a putut oferi...

- Pericolul?

- Nu, nu era nici un pericol. Era doar un șarpe.

- Ideea de pericol atunci?

- Și am mers înainte. Nici acum nu am idee cum am trecut neobservată pe lângă pază. Cum de nu m-au observat? Doar purtam fusta verde-neon cusută de amanta mamei și eșarfa roz pe care mi-am dorit-o atât de mult. Aveam părul prins în trei codițe și pe buze ruj ieftin de la magazinul din colț. Eram o încântare și niciodată încântată de nimic.

- Verde. Neon.

- Acum mă rezum la uniforma ta de aici. Parcă a inceput să mi se potrivească. Cămașa asta albă și papucii. O monotonie necesară.

- Câți ani au trecut?

- De la circ?

- Da.

- Am trecut prin treișpe ani. Ei nu au trecut.

- Povestește-mi ce ai văzut în spatele cortinei. Ai spus că te-a schimbat.

- Normal că m-a schimbat. Ar fi avut același efect și asupra ta. Știi, viața echilibrată duce la oameni echilibrați și perfecți. Tu ești unul dintre ei. Și atunci când devine prea echilibrată, duce la oameni ca mine.

- Spune-mi despre ce ai văzut.

- Nu e suficient că am văzut?

Lasă discuții neterminate. Lasă oameni neterminați. Îi stă în fire să provoace sentimente până la limita de unde le poate abandona. Îi privesc din nou mâinile, de data asta nu și le mai controlează mecanic. Îi tremură obsesiv și încercă să și le ascundă îmbrățișându-le una pe cealaltă. Are unghii perfecte, neroase și nefăcute, veșnic lungi. Când vorbește, își plimbă degetul arătător prin păr și pe frunte, cuprinde între degete câte o șuviță, ca pe o țigară, și o freacă lipsită de viață. Atrage atenția asupra mâinilor pentru a ma distraje de la a-i privi mișcările buzelor când încerca să mă mintă. Când mi-a spus că și-a luat pastilele a lăsat ochii în pământ și a schițat un zâmbet. Îi priveam gropițele și mâna care le acoperea ușor, statura perfectă a picioarelor și degetele orientate spre podea. Si-a dat părul peste ureche și m-a privit sfidător.

- Ce vrei de la mine?

- Ce vor toți.

- Ce vor toți?

- Să-ți fie bine.

- Te înseli amarnic. Prin toți te-ai numărat de zece ori?

Câte dintre persoanele din tine mă cunosc?

- Suficiente cât să umple goulurile.

- Eu sunt un întreg, mi-a spus

- Ești un întreg pe dracu!

M-am simțit imediat vinovat. Vinovat cu o dorință de a ma răzbuna pe ultima bucată de carne din mine. Începusem să întrec bariera impusă, mă implicam și nu mai puteam să o ajut, subiectiv și incapabil. Deveneam prost în fața ei și îi trăiam povestea. Era atât de fragilă în momentele în care nu domina, încât tot ce trăiam trecea prin ea. Era un perete inconștient de putere de care m-aș fi izbit cu capul ori de câte ori treceam pe lângă el. Ce placere să-i las săngele să curgă, să o pictez și să mă aştepte neclintită. O placere bolnavă așteptată din partea unui om echilibrat, cu o viață perfectă, cum pretindeam mereu că sunt. Dorința de înalt la care s-ar fi ridicat fiecare furnică cu așteptări de gândac. Reacțiile mele sunt nejustificate, nu pot să mă rezum la a avea limita încălcată. Mă pierd.

- Sunt un întreg. Dacă sunt aici, asta nu înseamnă ca sunt împărțită într-o mie de bucăți. Și nu știi nimic despre ce știi eu despre mine; mi-am justificat alegerile înainte de a le face. Fie-

are cuvânt a fost conștientizat. Și când am fugit, dorința de a cădea a fost aleasă pe lângă dorința de a continua.

- Îmi cer scuze. Iartă-mă, Amelia. Să-ți fie bine a devenit un stereotip verbal pe aici. La fel ca în toate psihiatriile. Vedem pacienți, îi ascultăm, știm că viața lor depinde de fugile desperate ale cainilor maidanezi prinși și eutanasiați și știm că toate gândurile le sunt canalizate spre doctrina perfecțiunii. Vrem să-i luam de mâna și să-i trezim. Dar pe tine nu am din ce să te trezesc. Ai fost aici mereu.

- Ai impresia ca sunt la fel ca ceilalți pacienți?

- Ai avut vreodata impresia că ești în alt loc decât cel în care ești deja?

- Într-o zi m-ai făcut să mă simt ca pe plaja uitată la care visasem toată viața. Și într-o zi m-ai dus acasă. Nu m-am mișcat nici măcar trei metri, dar aici cu siguranță am fost acolo.

- Limitele sunt aici. Tu ești aici. Îți expiră timpul. S-a dus o ora. Trebuie să văd ceilalți pacienți.

- Știm amândoi la fel de bine că cel puțin tu ai fost mult mai departe de locul ăsta.

- Este deja ora patru.

- Pentru mine este deja ora trei, se răsfăță.

- Amelia...

- Mi-am dat ceasul în urmă pentru tine. Și nici măcar un efort de a-mi mulțumi nu pot să faci?

- Multumesc, Amelia.

- Nici măcar timpul nu contează.

- Dacă ar fi să conteze, n-am mai fi acum aici.

Așa și era. Și-a dat timpul înapoi pentru mine, și-a rupt unghiile perfecte pentru roțița strâmbă de la ceas. Și eu nici măcar nu i-am mulțumit, am dat-o afară și mi-am imaginat cum se îndreptă tristă spre salon, parcă ținea în brațe o nenorocire, parcă îi plăcea postura în care se află. Și are tălpile atât de curate, și palmele atât de lipsite de riduri. I-aș putea citi destinul ușor... nu are nevoie de nimic. Nenorocita m-a făcut să cred că are nevoie de mine, a venit la fiecare sedință, s-a așezat pe scaun, și-a înclinat gâtul spre fereastră, cu o ureche ascultând și analizând țipetele nebunilor din curte și cu o ureche așteptând întrebările lipsite de viață. Când îmi ieșeam din rolul bine plătit în care mă aflam, parcă i se luminau ochii. Și parcă mă privea cu speranță. Mi-a spus într-o zi că îmi poate simți gustul din tonul vocii. Reguli

stricte, nu-ți arunci pacienții. Și mai stricte, nu te implici în viața lor.

Medicina m-a răcit până la gradul în care m-aș putea încide singur într-un congelator și m-aș simți ca acasă. Am vazut cazuri de care frica se aprobia, dar eu am simțit milă. Mila este singurul sentiment uman din mine. Cel mai perfid și cel mai josnic. Mă urăsc când mi se face milă de ei, când mi se face milă de mine. Urcam scările alert, o pacientă avea o criză. Când am ajuns în salonul ei, era deja legată de pat, avea spume la gură, de parcă o cascădă se înfuria pe vorbele ei și se revărsa într-o armonie imperfectă. Ochii parcă erau niște fluturi sălbatici, și mâinile deformate, degetele strâmbă de prea multă lipsă de control. Semănau cu firele de păr rebele ale fostei mele iubite din liceu. Își ținea părul prinț în coada de cal și purta la mâna o brătară cu inițialele fostelor iubiri. Pe cât de romantic, pe atât de dezgustător. M-am aplecat spre gâtul nebunei și i-am întepat calmantul cu o rapiditate animalică. I-am vazut privirea ducându-se ușor, îi citeam frică și disperare. Asistentele îmi șopteau că n-ar trebui să mă apropii atât de mult de ea, încă m-ar fi putut mușca, cum obișnuia mereu să facă. La douăzeci de ani era terminată, slabă ca o vulpe călcată de mașină și urătită de bărbați. Era gravidă în luna a treia. Și singurul gând care mi-a traversat mintea a fost „cine dracu s-ar culca cu asta?”

Sunt un monstru, m-am simțit vinovat și am avut o dorință imediată de a retrage tot. O pocăință impusă de niște legi care nici măcar nu erau ale mele. De ce? Când am devenit insensibil la vulnerabilitate? Când am început să dezvolt superioritatea asta infectă? Îmi era rușine de o involuție ascunsă. Îmi era frică de mine și de tot ce puteam să devin. Dar ce aş putea să devin până la urmă? Bătrânul ursuz care înjură pe marginea drumului copiii care se plimbă cu bicicletele? Bătrânul divorțat care comandă o singura lege? Care impune dreptatea lui și îi scuipă pe toți oamenii cu plăcere?

- Treziți-vă! Treziți-vă! Este ora opt!, îmi batea cineva pe umărul stâng

- Ce vreți de la mine? Cine sunteți, domnișoară?

- Domnule Marius, este timpul să vă luați pastilele. După care aveți o vizită. Săptămâna viitoare veți fi, în sfârșit, externat.

„Ca în fiecare an la IDC, mă așteptam să citeșc povești frumoase, care să mă prindă, să mă transporte în altă lume și să mă seducă. Au fost puține astfel de texte, din păcate. Am întâlnit și texte baotice, fără noimă, și am întâlnit și texte bine închegat, dar cărora nu m-am putut abandona din cauza stâlcirii limbii române. Am observat și o tendință a generației născute după '90 de a le copia cumva pe Cristina Nemerovschi, Petronela Rotar, Lorena Lupu, de exemplu, fără a area însă substratul și bagajul de lectură necesar unui exercițiu scriitoricesc cu limbaj licențios, iar rezultatele sunt dezastrosoase. Mi-ar fi plăcut să găsesc mai multă proză fantastică, mai multă imagine, mai mult exercițiu creator decât descriptiv. Aștept cu interes decizia lui Felix Nicolau, pentru că am, totuși, câteva texte preferate. Le țin pumnii în gând și sper să îi cunosc pe autori la festivitatea de premiere.”

*- Andreea Tănase
premiată IDC 2013*

„Am citit cu atenție toate textele și am încercat să acord credit tuturor participanților la acest concurs. Am remarcat diversitatea stilurilor și a subiectelor, abordările curajoase și reflecțiile ce au atins în unele locuri granița introspecției sau chiar a spovedaniei, dar și tipicele sau verva peniței ce sta să se rupă sub povara ideilor. Sigur, e lăudabilă atitudinea celor care îndrăznesc să se deschidă și să-și asteaștă gândurile pe ocoală de hârtie, din păcate, nu și suficient. Am citit texte care m-au făcut să zâmbesc sau care m-au întristat, dar și lucrări care m-au lăsat indiferent; una peste alta, m-am oprit asupra celor care mi-au trezit o emoție, care mi-au transmis un sentiment sau care au avut nerv, prin urmare, nu pot decât să-i felicit pe învingători și să le țin pumnii strânși celor care nu și-au găsit numele pe lista aleșilor. Poate data viitoare...”

*- Marius Gabor
premiat IDC 2013*

„Înainte de toate vreau să spun că am întâlnit trei categorii de texte - bune, foarte bune, iar unul dintre ele de-a dreptul entuziasmant. Am observat o temă predilectă aleasă de majoritatea concurenților IDC: moartea. Una peste alta, mi-a făcut plăcere să particip la acest concurs ca membru al juriului.”

*- Constantin Năstase
premiat IDC 2014*

„E tare excitant să citești două dușjini de texte despre care știi cu certitudine că au fost trimise să te seducă. Mi-am petrecut un timp ploios de toamnă rea cum nu se poate mai bine, în brațele unor povești cu care m-am împrietenit, care mi-au trimis niște călduri să mă ia de jos în sus, sau mi-au propus cu tupeu aventuri intense de-o pagină. Acum îmi fumez un deget, pentru că nu am țigări, ascult un cântecel hard-rock, cu niște bătăi puternice de inimă, și mi dezbrac, din nou, rând după rând, poveștile preferate din această ediție a Incubatorului.”

*- Cristina Frîncu
premiată IDC 2014*

Prolog pentru ediția următoare

sau

Superstar-ul momentului: proza scurtă

Se știe că „specialiștii” consideră că avem mai multă poezie bună decât proză. Iată de ce m-am așteptat ca în alcătuirea acestei antologii să întâmpin probleme legate de ambitusul ofertei de iarnă la proză. Această teamă venea cu un „bonus”: aceiași specialiști declară că este dificil să scrie proză scurtă de calitate. În același timp, mulți alți specialiști consideră că maturitatea unui prozator este dovedită doar dacă acesta a fost capabil să producă un roman valoros. Căti oameni de litere nu deplâng dispariția lui Katherine Mansfield înainte să aibă timp să urce la ROMAN? Si lui Alice Munro i-a fost recunoscut minunatul talent la proză scurtă, dar certificat de excelență a primit doar târziu, din cauza aceleiași prejudecăți. Mă rog, specialiștii și ideile lor strălucite!

Întorcându-mă la antologie, marea surpriză a venit exact din partea prozei scurte. Textele valoroase au fost mai numeroase la această categorie, în timp ce poezia mi-a oferit mai puțină satisfacție. Posibil ca încă un mit să se fisureze: acum cea care solicită experiență și știință construcției ar fi poezia, nu proză. Așa cum mașinile electrice câștigă tot mai mult în fața celor toxice, așa pare că se ridică un val de prozatori „mini” care chiar poate pune în mișcare turbinele electrice ale literaturii. Si e normal să fie așa: lucrurile nu

mai par trucate de inginerii literaturii. În timpuri agitate, e normal să se scrie/citească mai ales proză scurtă. Aici vor fi mizele mari ale viitorului.

Proză scurtă era de multă vreme o probă de măiestrie, suspans și gândire eficientă. Mai nou, se pare că tinerii sunt tot mai pregătiți să priceapă că și poezia are multe componente „reci”: construcție eficientă cu elemente economice, dar și risipe bine calculate, schimbarea strategiei scriptice o dată la câțiva ani, în funcție de noile trenduri poetice și.a.m.d. Ceea ce nu înseamnă că sentimentul ar fi interzis, ci doar investit cum se curvine în proiectul poetic.

Surprins am mai fost și de cantitatea redusă de activism ori de înregistrare a retelelor/frumuseștilor lumii ori ale spațiului strict împrejmuitori. Primatul esteticului, tehnica excelentă și concentrarea pe zona privată sunt numerele câștigătoare pe care au misat învingătorii. Ceea ce m-ar putea duce cu gândul că devine tot mai greu în lumea noastră corporatistă să literaturizăm urâtul și frumosul în stare nepasteurizată.

Un lucru este cert: literatura este adevărata istorie, cea de adâncime.

Felix Nicolau
Președintele juriului IDC2015

Mulțumiri

Finanțatorului:
LOWLAND ROMÂNIA

Partenerilor:
Santos Exposisteme
Caffé d'Arthé
Librăria Humanitas Krețulescu

Editurilor partenere:
Art, Arthur, Paladin
Herg Benet, Karth
Tandem
Casa de pariuri literare

Partenerilor media:
Radio Sport Total, RFI, Radio România Cultural,
Revista SemneBune, Zeppelin, Revista de povestiri, Agenția de carte,
Observator cultural, Bookish Style, Bookblog, România Pozitivă, Filme
și Cărți, Ceașca de cultură, Serial Readers, Bookaholic, FDL, tiuk!,
Bookuria, Pălărisme, BookHub, Literatura pe tocuri, Egophobia, Blogul
Laurei Câlțea (Blogul unei cititoare de cursă lungă).

Mulțumiri speciale:
Felix Nicolau,
Sînziana Șipoș, Iulia Modiga, Ioan Șerbu
Andreea Tănase, Marius Gabor, Constantin Năstase, Cristina Frîncu

și tuturor activiștilor culturali din eter sau blogosferă.

Project Manager: Ciprian Burcovschi
Comunicare: Andreea Banciu

Tipar: Tipografia **Desktop Publishing**

Cuprins

Poezie

Mihaela Pascu	... [5]
Alexandru Draganoaia	... [15]
Adelina-Gabriela Clondir	... [23]

Proză scurtă

Andrada Cooș	... [51]
Carla Gheorghiu	... [65]
Didona Larisa Goanță	... [75]
Maria Mirela Martelli	... [88]
Cristian Zoicaș	... [109]
Teodora Vasilescu	... [126]

*Un cuvânt, o frază, un sens.
O concluzie (Felix Nicolau)*

... [143]

Mulțumiri ... [145]